

Chương 1

- Ông suốt ngày cứ tranh với ảnh, có bao nhiêu là đồ vào mua tranh. Nhà thì như cái chuồng heo, treo tranh đắt tiền để mà làm gì?
- Bà không hiểu gì là nghệ thuật cả, có bạc tỉ cũng chưa chắc mua được những bức tranh này.
- Vậy sao ông không bán nó cho tôi nhò? Lấy tiền mua gạo củi, mắm muối hay đóng tiền học phí cho con ông còn nghe có dĩ hơn.
- Bà thật.
- Mới sáng sớm mà ba mẹ cãi gì thế? In ỏi cả lên, con mới được nghỉ không để cho con yên được sao?
- Chị Hai biết quá rõ rồi còn hỏi chi cho mệt.
- Mà y đó, chả làm nên tích sự gì cả, suốt ngày ăn với ngủ, nuôi hai đứa bây thà để hai trứng hột vịt lộn ăn còn sướng hơn.
- Mẹ à, con mới 18 tuổi thì làm được tích sự gì, phải chờ con học xong Đại Học đã rồi tính tiếp.
- Đại Học? Mà y nghĩ nhà này còn đủ tiền nuôi mà y học Đại Học không? Mà mà y cũng đâu có hứng thú gì với cái mảnh bằng đó. Thôi cứ đi học anh văn rồi coi ba mẹ kiếm được cho mà y việc gì làm không?
- Muốn sao tùy mẹ.
- Chị làm như hiền ngoan lắm vậy, nói đại là con muốn lấy chồng cho rồi.
- Con nhóc, biết gì mà nói, tao bạn trai còn chưa có lấy đâu ra chồng.
- Ủa sao thường ngày ai vẫn thường ngắm gương khen mình đẹp mà.
- Thì đó tao đẹp vậy phải kiếm bạch mã hoàng tử mới được chứ.
- Mà y à, có mà hoàng tử mù nó mới dám rờ.
- Mẹ làm gì chà đạp con gái mình dữ vậy.
- Chị Hai, chị nhiều người đeo đuổi lắm mà. Anh Hùng đó.
- Hùng nào? Nhiều thằng tên Hùng thích tao lắm mà ời.
- Thì cái anh học chung cấp III với chị đó.
- Ôi cái thằng đó hả? Con nít lắm, đã vậy còn kẹo kéo nữa chứ.
- Vậy còn anh Hiếu?
- Anh chàng đó cũng được nhưng có cái cụt lăm mà ời.
- Là sao?
- Là mà y quen với nó, nó coi mà y như con cháu nó vậy. À, ăn cái này nóng lắm, cái kia thì mát quá cũng không tốt, vô quán ăn không lo ăn, ngồi xếp khăn giấy sẵn, lấy tăm...nói chung là chia phối mọi hoạt động của mình, khó chịu lắm.
- Vậy mà còn không chịu, muốn gì nữa bà.
- Cám ơn tao kiếm bạn trai chứ không phải tìm thêm ông Bác.

- Chị kén cho dữ vô.
- Ôi hơi đâu mà nói chuyện với cái con tửng này. Vô sửa soạn mà đi học kìa.
- Vâng. Mẹ có cô Ba lại chơi kìa.
- Ôi cô Ba, lâu quá không thấy cô qua chơi.
- Đạo này anh Hải đi công tác hoài em phải ở nhà lo cho sắp nhỏ nên hơi bận. Ủa anh Hai, hôm nay anh không đi làm sao?
- À có nhưng hôm nay làm ca chiều.
- Ờ vậy à?
- Lúc này cô khá nhỉ? Nghe đâu cô có thêm nghề làm mai hả?
- Đâu có, thấy người ta cần bạn đời mình biết thì giúp. Thời này người ta mộng đi nước ngoài dữ lắm, con gái đâu còn chịu lấy chồng Việt.
- Vậy mai mốt lớn cô Ba tìm cho con mối nào được được nha.
- Con nhỏ này học không lo mai mốt cái gì.
- Giỡn coi mẹ có chửi không í mà, có thì cũng của chị Hai đâu tới lượt con đâu. Thừa ba má. Thừa cô Ba con đi học.
- Con nhỏ.
- Ờ mà sao không thấy Hạ Hương đâu hả chị?
- Nó trong nhà bếp, chắc đang lục cơm nguội.
- Nó đậu rồi hả chị?
- Ủ, nhưng cầm mảnh bằng tú tài thì làm ăn gì được, đang lo cho nó học cái nghề gì đó đi làm phụ giúp thêm cho gia đình đây. Con gái học chi nhiều mai mốt cũng đi lấy chồng.
- Kỳ này em qua trước là thăm anh chị, hai là có chuyện này em muốn thưa.
- Chuyện gì vậy cô Ba?
- Dạ, em nói nhưng anh chị đừng giận.
- Mình là người nhà cả, cô nói đúng thì chúng tôi xin nghe.
- Vậy thì...số là thế này, anh Hải nhà em có người bạn thân sống ở nước ngoài khá lâu, nhưn nói là vậy họ cũng có chút ít quan hệ bà con. Cách đây ít lâu tui em gặp họ, họ ngỏ ý muốn em tìm giúp vợ cho con trai họ. Người ta đang muốn bông cháu ấy mà.
- Vậy chuyện đó có can hệ gì đến chúng tôi?
- Có chứ. Em thấy con Hạ Hương nhà mình càng lớn càng xinh đẹp mà nó cũng không thích học cho lắm. Học hành cho đã rồi chạy vạy khắp nơi tìm việc làm, mà chưa chắc có được chỗ làm tốt. Sẵn có chỗ đang hoàng mình ưng để nó có tấm chồng lo thân, với lại em thấy anh chị cũng khá vất vả, có nó đỡ phần nào cũng là chuyện không xấu.
- Trời ơi, cô Ba, nó mới 18 tuổi biết gì mà chồng với con. Nhỡ ý của cô tôi biết ơn nhưng không được đâu.
- Chuyện đó tôi không bằng lòng đâu, cô làm nghề mai mối tôi không nói nhưng lẽ hết mối cô kiếm cháu mình vô thế hả cô Ba?

- Anh Hai, sao nỡ nặng lời với em như thế? Em cũng đâu có muốn cháu em khổ. Quả thật chỗ này đang hoang vắng, họ là một gia đình trí thức, cậu con trai cũng không đến nỗi tệ và đang là một giám đốc khách sạn bên Canada. Tại chịu ý ông bà nên mới chịu cưới vợ chứ đâu phải người ta cùi hủi bệnh tật gì đâu.

- Anh Hai cô không có ý nói người ta như vậy nhưng mà con nó còn nhỏ quá lấy chồng sớm sợ khổ nó. Nhà này cũng không phải thiếu tiền mua gạo củi. Gia đình cũng cảm ơn cô đã nghĩ đến cho cháu nó nhưng chắc không được đâu.

- Vậy thì tiếc quá, gia đình họ cũng là tầng lớp khá giả lại tử tế nên em muốn giành cho cháu em. Anh chị cứ nghĩ lại đi tuần sau cậu ta sẽ về đó.

Hạ Hương nãy giờ đứng đằng sau vách nghe hết mọi chuyện, một ý nghĩ chợt loé lên. Nàng sẽ không cần phải đi học rồi không cần chạy đông chạy tây kiếm việc làm mà cũng có thể ngồi không ăn bát vàng, cái đó thì cũng thật là hay chỉ cần nàng gặt đâu là được rồi. Rồi bỗng nàng cười cho ý nghĩ vẩn vơ của mình. Câu chuyện ấy trở thành câu chuyện vui trong ngày nếu không có buổi tối hôm đó.

- A...

- Cái gì thế?

- Mẹ, mẹ có sao không?

- Trời, ai bảo bà trèo cao thế? Có gì thì sai tôi với tụi nó.

- Tụi nó mà biết gì còn ông, nhờ được ông mới là lạ, ông chỉ biết lo ngắm nghía mấy bức tranh ngó ngán thôi còn việc nhà ông có ngó ngàng gì tới đâu.

- Để tôi đỡ bà lên nhà trên.

- Không được rồi sao tôi đau quá.

- Đau đâu?

- Cột sống, ôi cái chân của tôi.

- Không được rồi ba, phải đưa mẹ đi bệnh viện thôi.

- Đi, tôi đưa bà đi.

Đến bệnh viện cả ba cha con ngồi chờ bên ngoài mà lòng bồn chồn không an, cho đến khi bác sĩ ra.

- Vợ tôi sao rồi bác sĩ?

- Bà nhà không sao chỉ tại thể chất hơi yếu lại bị chứng đau thấp khớp kinh niên mà té cao thế này, tôi nghĩ từ đây trở đi đừng nên cho bà nhà làm việc nặng thì chắc không sao.

- Vậy à. Cũng còn may cảm ơn trời phù hộ, cảm ơn bác sĩ.

- Không có gì.

Kể từ hôm đó nhà của Hạ Hương từ hai người đi làm giờ thì chỉ còn một mình ba cô, mà đồng lương công chức thì làm sao đủ cho bốn miệng ăn. Hạ Thu, em Hạ Hương vẫn còn đi học. Gánh nặng như ngày càng đè nặng lên vai Hạ Hương.

Chương 2

- Hạ Hương.

- Cô Ba.
- Mẹ con có sao không?
- Dạ đỡ nhiều rồi ạ.
- Cô nghe mẹ té mà lu bu quá không đến thăm được. Mẹ con đang ngủ à?
- Dạ vâng.
- Đúng là nghèo mà còn gặp cái eo là vậy, hồi đó mẹ con có thể đi buôn bán phụ giúp ba mày phần nào trang trải bây giờ thì chỉ có mình ổng. Con Hạ Thu càng học lên thì chi phí cho nó càng nhiều, thiệt tình.
- Con thì chưa tìm được việc gì để làm cả. - Hạ Hương thở dài rồi bỗng nàng quay sang nhìn cô như vừa sực nhớ ra điều gì đó. - Cô Ba này chuyện anh chàng việt kiều đó sao rồi cô?
- Con biết rồi à?
- Vâng, con gặp anh ta được không cô?
- Được nhưng mà ba mẹ con không đồng ý đâu. Ảnh chỉ la cô chết.
- Giờ này mà còn gì la với không la, đối đến nơi rồi. Anh ta chừng nào về cô?
- Ngày mai.
- Vậy ngày mai con sẽ đi gặp anh ấy.
- Không được đâu Hạ Hương.
- Sao vậy cổ Chẳng lẽ cô lỡ làm mai cho ai rồi à?
- Không nhưng, là tại vì lúc trước cô thấy gia đình họ hiền lành lại có cửa ăn của để. Lòng tham nên cô muốn con lấy nó cho sung sướng mà đỡ cho ba mẹ con nữa, nhưng hôm nay cô lại nghĩ khác.
- Khác gì cô Ba?
- Thật ra thì cái thằng ấy cũng không có gì chỉ mỗi cái.
- Bị què hủ cô?
- Không.
- Điếc.
- Cũng không.
- Vậy mù đui hay bị dị tật gì ?
- Không bị gì cả, sao con rửa người ta ghê thế, mà có thể cô làm sao lại dám làm mai cho cháu mình chứ. Nhìn sơ là một người trí thức, hiền lành chỉ tội nó già hơn con.
- Ôi tưởng gì, cái đó có gì ghê gớm đâu, đàn ông thì phải hơn phụ nữ vài tuổi chứ. Ba con cũng hơn mẹ con 6 tuổi đấy.
- Cái đó thì nói làm gì, cái này nó lớn hơn con tới 14 tuổi lận.
- Cái gì? Vậy năm nay anh ta 32 tuổi à?
- Ừ.
- Không được đâu.

- Mẹ.

- Nhà này chưa phải đi vay nợ sao lại để con gái mình đi lấy một người chồng lớn hơn những 14 tuổi.

- Chị Hai.

- Cô Ba, cô lớn rồi nên biết cái gì là nên cái gì là không nên. Hạ Hương nó còn nhỏ không hiểu chuyện, còn cô, cô phải biết chứ. Tôi không muốn nghe lại việc này một lần nữa. Cô về đi...khụ...khụ.....

- Mẹ.

- Em về, có mấy hộp sữa và trái cây em biếu chị ăn cho lại sức.

- Cô Ba.

- Hạ Hương, mẹ cấm con có ý nghĩ đó nghe chưa. Vô nhà. Con còn cả một tương lai quá dài sao lại đâm đầu vào ngõ cụt như thế. Lấy chồng sớm con biết là sẽ khổ cỡ nào không? Ở nhà cha mẹ thương yêu, muốn ăn, muốn ngủ giờ nào cũng được còn ở nhà người ta rồi thì không được như thế đâu con ơi. Chưa hết làm sao con biết bổn phận của người vợ, người mẹ là như thế nào?

- Nhưng con chỉ muốn phụ giúp gia đình mình thôi.

- Con cứ lo học rồi đi kiếm một việc làm ổn định là đã phụ giúp cha mẹ rồi đó, đừng có gây thêm chuyện nữa. Xuống vo gạo nấu cơm đi Hạ Thu và ba mày sắp về rồi đấy.

Dáng đi khập khiễng do bị té chưa lành của mẹ Hạ Hương làm cho nàng cảm thấy xót xa vô cùng. Những lời lẽ của mẹ cô không phải vô lý, Hạ Hương cũng nào muốn đâm đầu vào hôn nhân sớm như thế. Vừa xinh đẹp đang là mục tiêu của khối chàng, Hạ Hương mơ ước sẽ tìm được một người chồng thật xứng đáng, vì thế nghe lời mẹ Hạ Hương cũng gác chuyện đó qua một bên. Nhưng thường đã gọi là duyên số thì khó lòng mà tránh được.

- Sao hôm nay ba ăn cơm ít quá vậy? - Hạ Hương hỏi.

- Ừ, ba hơi mệt.

- Ủa ba lấy tranh xuống làm gì vậy?

- Để bán.

- Sao lại bán? Ba thích bức tranh này lắm mà?

- Để đóng học phí cho Hạ Thu kia. – Mẹ Hạ Hương từ trong nhà bước ra thay lời cho cha nàng. – Còn tiền góp nhà tháng này cũng chưa đóng kia.

- Bộ nhà mình hết tiền rồi sao mà phải bán tranh? - Hạ Hương hỏi nhưng ba nàng không trả lời mà chỉ cúi gầm mặt xuống mân mê bức tranh.

- Có tiếc cũng không làm sao được, bộ mày muốn em mày phải nghỉ học vì không có tiền đóng học phí sao? Đó là chưa kể không đóng tiền góp nhà thì cả gia đình này có mà ra đường ở con ạ.

- Nhà mình lại đến nông nổi này sao? - Hạ Hương nhìn hết ba sang mẹ nhưng nàng chỉ nhận được sự im lặng. Thường thì mẹ Hạ Hương hay la cha nàng vì những bức tranh nhưng trong thâm tâm bà cũng đau xót không kém chồng khi phải bắt ông bán đi những vật mà ông yêu quý.

Lúc trước nhà Hạ Hương tuy không phải là khá giả gì nhưng trong bữa ăn cũng có cá có thịt còn bây giờ nhìn vào mâm cơm chỉ toàn là rau củ. Lâu lâu bà bán thịt bán ế nàng mới mua được ít thịt về ram cho cả nhà ăn. Nhìn Hạ Thu ăn ngấu nghiến mà lòng nàng đau xót, dù đôi lúc hai chị em nàng có cãi cọ tranh chấp nhưng đó chỉ là thú vui của họ, Hạ Thu vẫn là đứa em gái mà nàng rất mực thương yêu. Hạ Hương không muốn nhìn thấy cái cảnh thiếu thốn đó nữa và nàng quyết định tìm cô Ba một lần nữa.

- Không được đâu Hạ Hương anh chị Hai mà biết cô bị chửi chết luôn. Con cũng biết tánh ba má con rồi đấy.

- Không sao đâu cô Ba, con biết cô cũng đâu khá giả gì mà giúp gia đình con hoài được. Con muốn phụ giúp cho cha mẹ con một chút gì đó. Mẹ con thì cần tiền mua thuốc, em con thì đang sức lớn, học thi khoa mà không có gì bồi bổ nhìn nó xanh xao con đau lòng quá cô Ba à.

- Biết là như thế.

- Cô giúp con, con đội ơn cô nhiều.

Và thế là đám cưới của Hạ Hương được tổ chức trong vồn vẹn một tháng quen biết. Chồng nàng là Tăng Chí Minh, một người có học thức, tuy không trẻ, không đẹp trai nhưng anh chàng cũng có khả năng thu hút người khác bởi sự nhã nhặn và hiểu biết của mình. Lúc đầu ông bà Lâm cũng không mấy hài lòng về cuộc hôn nhân quá chênh lệch này nhưng sau một lần gặp gỡ ông bà đã ngầm ưng thuận vì sự lễ độ của Chí Minh.

- Sao em không đi ngủ đi Hôm nay vất vả quá chắc em mệt lắm nhỉ?

- Em ... em, à hay là mình chơi cờ đi, được không?

- Cờ gì?

- Cờ cá ngựa.

- Anh không biết chơi.

- Vậy hay là mình... - Anh xin lỗi, anh mệt quá, anh muốn đi ngủ.

- Anh Minh, em .... có điều này em muốn phải rõ ràng từ đầu.

- Em nói đi.

- Em xin lỗi anh vì những điều em sắp nói sau.

- Em cứ nói đi, anh đang nghe đây.

- Anh biết em lấy anh không phải yêu anh mà là vì tiền, em muốn giúp đỡ ba má em. - Hạ Hương nói nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt Chí Minh, đáng lẽ nàng không nên nói điều này với chàng trong đêm nay, Hạ Hương cảm thấy mình là một người rất có tội.

- Anh biết.

- Em không yêu anh.

- Anh biết.

- Và anh cũng không yêu em.

- Không.

- Anh nói gì? - Hạ Hương hơi bất ngờ trước câu trả lời của Chí Minh.

- Anh yêu em, nên anh mới lấy em làm vợ.

- Không thể được.

- Sao không được? Anh không biết có phải là như thế không vì anh chưa từng yêu ai. Từ khi tốt nghiệp Đại Học xong anh lao đầu vào công việc cho đến nay, nếu mẹ không thúc ép có lẽ anh cũng chưa hề nghĩ đến việc sẽ lập gia đình. Nhưng lần đầu khi gặp em trong ánh mắt em anh tìm thấy được cái gì đó thật ấm áp và yên bình. Anh còn đọc được một điều, em rất lẻ loi, em cần một sự giúp đỡ, một ai đó che chở vì thế anh mới quyết định sẽ làm chỗ dựa cho em. Và anh đã đoán đúng khi nghe cô Lâm kể về hoàn cảnh gia đình của em. Qua đó anh càng cảm phục em hơn nữa.

- Anh không thấy em đang lợi dụng anh sao?

- Không, em rất ngây thơ nhưng cũng rất mãnh liệt. Em dám hy sinh hạnh phúc của mình vì những người em thương yêu.

- Em... - Chúc em ngủ ngon.

- Anh đi đâu vậy?

- Anh ra salon ngủ, anh không muốn là kẻ lợi dụng thời cơ Sáng mai gặp nhé.

Một cảm giác khó tả đang dâng trào trong Hạ Hương. Ánh mắt yêu thương của Chí Minh đã làm cô xao xuyến. Hạ Hương không biết đó là gì nhưng nàng chắc rằng trong tình cảm đó có cả sự cảm phục. Một tuần trôi qua, Chí Minh phải trở về Canada để làm việc, là vợ Hạ Hương phải đi theo chồng.

Chương 3

Hạ Hương con qua đây phải ráng giữ gìn sức khỏe nha con. – Mẹ nàng nói trong ghen ngào.

- Vâng.

- Chí Minh, ba giao con gái cho con, con nhớ phải yêu thương nó, nó đáng được hưởng hạnh phúc.

- Vâng. Con tin rằng mình sẽ đem lại hạnh phúc cho Hạ Hương.

- Anh rể, anh lo cho chị Hai giùm em đó.

- Được rồi, à mà anh quên, anh đang định lo cho em đi du học bên ấy nhưng em phải lấy cho ba má cái bằng tú tài đi nha.

- Thật không anh?

- Thật mà.

- Cám ơn anh rể.

- Ba má cám ơn con thật nhiều Chí Minh.

- Không có gì đâu ba má, đó là bổn phận của con. Mẹ, tiền thuốc men mẹ đừng sợ tốn kém cứ chữa trị cho tốt, mọi chi phí con sẽ lo cả. Còn việc này nữa, căn nhà con đã trả hết tiền nó đã thuộc về ba mẹ nhưng con thấy nó hơi cũ, con muốn sửa chữa lại đôi chút vài bữa nữa sẽ có thợ lại tiền con cũng đã tính xong với họ tất cả rồi. Con xin lỗi vì chưa hỏi ý kiến của ba mẹ vì con muốn tạo một sự ngạc nhiên cho cả nhà.

- Thế đâu được, ba mẹ có tiền thì... - Tiền đó là để ba mẹ muốn ăn gì thì ăn, muốn sắm gì thì sắm còn căn nhà thì con còn trẻ, con phải lo cho nó đàng hoàng để ba mẹ Ở chứ.

- Mẹ không biết nói gì để cảm ơn con.
- Con bây giờ cũng như con của ba mẹ, con phải có bổn phận lo cho gia đình. Con mới là người phải cảm ơn ba mẹ vì ba mẹ đã sinh ra một người con gái xinh đẹp mà gả cho con.
- Chuyển bay đi Canada sắp cất cánh mời quý khách vào phòng cách ly.
- Chết đến giờ rồi, đi đi con.
- Ông này miệng ăn mắm ăn muối chết cái gì.
- Ô tôi quên, thôi đi đi con.
- Vâng rảnh chúng con sẽ về thăm ba má.
- Ủ.
- Tạm biệt.

Lên máy bay trong lòng Hạ Hương như còn nặng trĩu tâm sự, chưa bao giờ nàng xa gia đình, xa ba mẹ, Hạ Thu, và cả ngôi nhà thân thương mà nàng đã gắn bó suốt mười mấy năm qua thế mà hôm nay nàng cùng một người xa lạ, mà không phải nói là chồng nàng đây chứ. Hạ Hương không biết đến bao giờ mới có thể trở về đây được nữa. Chí Minh có phải là người chồng tốt hay không? Tương lai phía trước nàng sẽ ra sao? Có được hạnh phúc hay không, nàng hoàn toàn không biết nhưng trong giờ phút này nàng chỉ còn biết dựa dẫm vào Chí Minh mà thôi.

- Anh Minh, anh tốt với gia đình em quá, em không biết phải cảm ơn anh thế nào.
- Sao lại cảm ơn anh, chúng ta là vợ chồng mà.
- Nhưng em chưa... Chí Minh đưa tay che miệng lại như đã biết trước điều nàng nói và chàng thì không muốn nghe điều ấy.
- Chúng ta là vợ chồng, là vợ chồng Hạ Hương ạ.
- Vâng. – Rồi Hạ Hương dựa vào vai chồng, nàng cảm thấy mình như được che chở.

Một cuộc sống mới bắt đầu, Hạ Hương không phải làm dâu vì Chí Minh đã ở riêng. Căn nhà của họ tuy không là biệt thự, vila nhưng cũng là một căn nhà khang trang, rộng rãi và tiện nghi. Thường ngày Chí Minh đi làm từ sáng sớm đến mờ tối chàng mới trở về, công việc chồng chất do những ngày chàng về Việt Nam. Mà ở đây thì Hạ Hương nào có quen biết ai, hàng xóm của họ toàn là người Tây, họ nói gì Hạ Hương không hiểu và ngược lại vì thế nàng chỉ chui rút trong nhà. Ba mẹ chồng nàng tuy ở gần đó nhưng họ cũng có công việc riêng của mình. Nói chung là không ai rảnh mà lo cho ai. Hạ Hương thấy cuộc sống ở nước ngoài nó nhạt nhẽo, ít tình cảm hơn phương Đông. Một mình trong ngôi nhà rộng lớn Hạ Hương cảm thấy buồn tẻ và nhớ gia đình. Xưa kia ở căn nhà nhỏ hơn bây giờ năm sáu lần nhưng có tới bốn người, lúc nào cũng ồn ào tiếng người. Tiếng la mắng của mẹ nàng vì tội bày bừa của ba cha con, tiếng gây gổ giành máy hát của hai chị em nàng... nghĩ đến Hạ Hương không cầm được nước mắt.

Dinh dong...dinh dong... Tiếng chuông cửa vang lên, Hạ Hương lau vội nước mắt vì nàng biết giờ này chỉ có Chí Minh về, nàng không muốn chàng lo lắng.

- Sao hôm nay anh về trễ thế?
- Ờ, công việc hơi nhiều. Hạ Hương.
- Dạ.

- Em mới khóc hay sao?
- Ô không có đâu, em bị bụi vào mắt đó mà.
- Anh xin lỗi, anh lo công việc nhiều quá mà không nghĩ đến em.
- Không có, anh tốt với em lắm rồi. Em mới là không biết làm gì để đền ơn cho anh đây, em thấy mình mắc nợ anh nhiều quá.
- Em khờ quá, em là người vợ hiền của anh thì đã là tất cả những gì anh ao ước rồi.
- Em hâm nóng thức ăn cho anh nhé?

Không chờ nghe Chí Minh trả lời Hạ Hương đã chạy ngay vào bếp lo bữa tối cho chàng. Cả ngày ở nhà một mình Hạ Hương chỉ mong đến tối được gặp Chí Minh, nghe anh kể chuyện hay huyền thuyên điều gì đó nàng thấy hay trên tivi, thế mà.

- Anh tắm xong rồi à? Em đã dọn xong anh vào ăn cho nóng. Em mới học sách mấy món ăn mới anh ăn thử có ngon không?

- Anh đã ăn với khách rồi, thôi anh đi ngủ để mai còn đi làm nữa, lúc này không biết sao mà đông khách du lịch thế. Chuyện này chưa xong đã đến chuyện khác. Chúc em ngủ ngon Chí Minh hôn lên trán Hạ Hương rồi leo lên salon ngủ. Dù mang tiếng vợ chồng nhưng đến bây giờ hai người vẫn ngủ riêng. Chí Minh muốn Hạ Hương là người vợ xuất phát từ tình cảm thật của nàng chứ không phải vì lòng biết ơn, một sự trao đổi. Mới năm xuống mà chàng đã ngủ say, chắc có lẽ chàng mệt mỏi lắm. Hạ Hương lại ngồi cạnh chồng lấy tay vuốt nhẹ mái tóc chàng mà lòng thầm mong phải chi nàng có thể gánh vác được phần nào sự mệt mỏi kia. Sáng hôm sau khi vừa ngủ dậy Hạ Hương đã không thấy Chí Minh, chàng để lại mảnh giấy nhỏ trên bàn cho Hạ Hương.

“Hạ Hương!

Hôm nay anh rất bận có lẽ tối nay anh sẽ về rất trễ, em khỏi cần chờ cửa anh. Hôm nay mẹ có ở nhà, em thay anh sang thăm mẹ, anh có nghe mẹ nói mẹ bị cảm mấy bữa rồi. À khi về em ghé ngang mua cho anh vài đôi vớ nhé.

Chúc vợ yêu một ngày thật vui vẻ.

Chí Minh.” Hai tiếng vui vẻ sao mà chua chát quá. Như lời Chí Minh, Hạ Hương sang thăm mẹ chồng. Nhà nàng và nhà cha mẹ Chí Minh cách nhau năm sáu km đường nhưng với ô tô thì chỉ cần năm mười phút là đã tới. Cả năm mấy nay nàng đã cố gắng tập làm quen đường đi nước bước ở đây, và nàng đã có thể tự đi từ nhà mình sang nhà cha mẹ chồng hoặc đi siêu thị mua ít đồ dùng. Mỗi lần sang ấy Hạ Hương đều mang một mặc cảm tội lỗi và ngượng ngùng bởi câu hỏi của mẹ chồng.

- Cũng năm mấy rồi sao hai con chưa có động tĩnh gì vậy? Thành Minh cũng không còn nhỏ gì, nó thương con thì con cũng nên thương nó sinh cho nó một đứa để nó bế. Ba mẹ không phân biệt trai hay gái có cháu bồng là quý rồi. Mong con có thể hiểu bậc làm cha mẹ.

Câu nói ấy làm Hạ Hương không biết trả lời sao chỉ biết mỉm cười mà gật đầu. Nếu bà mà biết nàng và Chí Minh vẫn phòng ai nấy ngủ chắc sẽ lo cuốn lên. Chỉ tội cho Chí Minh mỗi lần nghe mẹ nói thế lại gắt lên bên vực cho nàng.

- Mẹ này chúng con còn trẻ phải lo làm ăn trước mới sinh con chứ. Hạ Hương còn trẻ có con chỉ tổ vướng víu cô ấy, mọi chuyện để trời tính, mẹ cứ khéo lo không. Mẹ nói thế Hạ Hương lại buồn vì tưởng mẹ trách cô ấy.

- Mẹ nói thế chứ có ép buộc gì nó đâu. Mẹ chỉ lo cho con thôi.

- Con có gì đâu mà phải lo?

- Ủ, mai mốt già rồi nhìn người ta có con lúc ta coi ai khéo lo thì biết.

Câu nói của Chí Minh vẫn còn văng vẳng bên tai nàng, lòng nặng trĩu, Hạ Hương trở về nhà với nỗi buồn mơn man. Về đến nhà thì trời cũng sập tối, một ngày buồn tẻ lại qua đi, Hạ Hương ăn cơm tối xong định xem tivi nhưng cũng chẳng có gì nàng tắt máy vào phòng. Ngồi một mình trong căn phòng rộng lớn bỗng Hạ Hương cảm thấy cô đơn trống trải lạ thường. Nàng ước gì có Chí Minh bên cạnh trong lúc này, nàng sẽ ôm chàng thật chặt vào lòng, nói với chàng nàng cũng rất yêu chàng. Nhưng đó chỉ là mơ, có lẽ giờ này Chí Minh đang lu bu với mấy người khách nước ngoài hoặc là mở sổ sách, xem tuần này khách đông hay ít hơn tuần rồi...còn nàng thì đang đối diện với bốn bức tường. Hạ Hương bật khóc, nàng úp mặt vào gối khóc thật lớn, thật nhiều để xóa đi cái không khí ảm đạm này. Từ đâu một bàn tay ấm áp ôm lấy nàng kèm một nụ hôn lên vai, lên tóc làm Hạ Hương giật cả mình.

- Anh đây.

- Anh Minh, sao anh về sớm thế? Em....

- Suyt, anh có món quà này cho em.

- Quà gì vậy anh?

- Bí mật. Em ra phòng khách sẽ biết.

Hạ Hương tò mò bước ra phòng khách, nàng thấy một cái hộp không to không nhỏ để trên bàn, nàng mở ra theo lời Chí Minh xem chàng cho nàng vật gì. Hạ Hương không ngờ trong hộp là một chú chó đốm con thật dễ thương - Chó đốm.

- Ủ, nó sẽ làm bạn với em những lúc anh vắng nhà. Nhưng mà chắc em cũng sẽ không còn rảnh để buồn nữa đâu.

- Là sao?

- Không có gì. Anh còn có một món quà nữa cho em nè.

- Còn nữa?

- Ủ.

- Gì vậy anh?

Chí Minh dẫn Hạ Hương vào phòng làm việc của chàng. Căn phòng này ngoài việc quét dọn bụi bặm Hạ Hương cũng rất ít khi vào đây. Nàng không ngờ Chí Minh đã sắm cho nàng một tủ sách trong đây.

- Của em đó.

- Ủa, sao toàn là sách Mỹ thuật?

- Đúng vậy, không phải em rất thích hội họa sao? Còn đây, đây là phiếu ghi danh học vẽ anh đã đóng học phí cho em rồi, em sẽ bắt đầu học vào tuần sau.

- Nhưng em có nghe tiếng anh được đâu mà học.

- Vậy thì em đi học thêm anh vẫn. Anh sẽ cho em làm những gì em thích, anh không muốn bắt em trở thành bà nội trợ, suốt ngày chỉ biết việc bếp núc thôi.

- Sao anh biết em thích vẽ?

- Hạ Thu nói. Thu có đưa cho anh xem những bức tranh mà em vẽ, chúng thật đẹp. Em có năng khiếu như thế phải biết phát huy chứ.

- Có phải em đang nằm mơ không?

- Không, đây chỉ là chuyện nhỏ, được thấy nụ cười của em có bán hết cả gia tài anh cũng không tiếc. Em đó, thích cái gì thì phải nói cho anh biết chứ. Anh là chồng em, anh có bổn phận lo cho em. Ngày mai chúng ta sẽ đi mua giá vẽ và dụng cụ cơ bản như bút chì, thước, giấy vẽ....

- Anh Minh, anh tốt với em quá, vậy mà.

- Không, anh vẫn là người chồng chưa tốt, anh chỉ lo cho công việc mà quên rằng là anh đã không còn như trước. Anh còn có một người vợ tồi nào cũng ngồi ở nhà chờ anh về ăn cơm. Từ rày về sau anh sẽ không như thế nữa, em tha thứ cho anh nhé Hạ Hương?

- Đó là bổn phận của em, em mới là người vợ không tốt, em không biết cảm ơn anh thế nào nữa.

- Lại cảm ơn anh, em không coi anh là chồng em sao Hạ Hương?

- Có chứ.

- Vậy bây giờ hãy về phòng ngủ một giấc cho thoải mái nhé, ngày mai anh đã xin phép nghỉ, anh sẽ dẫn em đi chơi chứ không?

- Có thật không anh?

- Anh có gạt em bao giờ.

Rồi Chí Minh đưa Hạ Hương về phòng, đắp chăn lại cho nàng và không quên tặng một nụ hôn lên trán cùng lời chúc ngủ ngon. Định quay ra ngoài thì lần này Hạ Hương nắm tay chàng lại.

- Gì thế em?

- Hôm nay anh có thể ở lại với em không?

- Thật chứ?

- Chúng ta là vợ chồng sao có thể ngủ riêng mãi được.

- Không phải vì biết ơn anh chứ?

- Không. Em thật lòng mà, em thật có lỗi khi đã... - Hạ Hương.

Sau một năm rưỡi họ mới thật sự là của nhau, có lẽ đó là một ngày khó quên đối với Hạ Hương và cả Chí Minh nữa.

Chương 4

Sáng sớm hôm sau chàng dậy thật sớm làm điểm tâm cho cả hai. Hạ Hương nhìn thấy gương mặt rạng rỡ vui tươi của chồng mà lòng tự trách mình. Mẹ chàng bắt chàng lấy vợ vì muốn có cháu bông lúc về già, còn chàng vì nàng làm biết bao nhiêu chuyện mà đến hôm nay nàng mới làm đúng nghĩa vụ một người vợ, một điều mà đáng lẽ Hạ Hương đã phải làm từ rất lâu.

- Sao anh không gọi em? Em thật là, làm vợ mà lại để chồng lo điểm tâm thế này.

- Không sao, tại anh thấy em ngủ ngon quá, anh không muốn làm mất giấc ngủ của em. Chuyện gì anh có thể làm được thì anh làm phụ với em.

Câu nói càng làm Hạ Hương ngại ngùng, mang tiếng là vợ mà nàng có làm được việc gì cho chàng đâu. Hạ Hương chạy đến ôm lấy chồng. Chí Minh quay người lại nói.

- Hạ Hương, em có biết anh chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi không?

- Em xin lỗi.

- Sao lại khóc? Anh làm em khóc phải không? Nín đi em.

- Em ước gì thời gian ngừng lại để chúng ta sẽ ở mãi bên nhau.

- Sao lại phải ngừng lại, chúng ta đã là của nhau và mãi mãi sẽ là của nhau.

- Em sợ.

- Em sợ anh chết trước em à?

- Đúng.

- Anh nói giỡn, ồ em đừng khóc mà.

- Anh hứa là phải sống, phải sống với em thật lâu mới được.

- Vâng, anh xin tuân lệnh nữ hoàng.

- Anh Minh, ước gì em có thể sinh cho anh một đứa con.

- Em nói gì anh nghe không rõ?

- Anh hư lắm.

- Có thật em muốn thế không Hạ Hương? Vậy là em đã yêu anh rồi phải không?

- Anh này lạ chưa, không yêu thì, anh này.

- Được rồi, vậy thì bây giờ chúng ta sẽ đi tìm những đứa con nhé.

- Anh làm gì thế? Thả em xuống đi té bây giờ.

- Chúng ta đi sinh con.

- Anh không đi làm sao?

- Hôm qua anh đã nói là hôm nay anh được nghỉ em không nhớ sao? Em muốn thì anh sẽ ở bên em suốt luôn.

- Bậy, ở bên em suốt có mà chết đói à. Ai sẽ lo cho con chúng mình?

- Ờ ha, phải đi làm để kiếm thật nhiều thật nhiều tiền lo cho con của chúng ta nữa chứ.

- Hmm không chịu đâu hôm qua anh hứa là sẽ không đi làm suốt ngày bỏ em ở nhà một mình thế mà hôm nay anh quên rồi sao?

- Anh quên, làm thì làm nhưng cũng phải nhớ về nhà với em nữa. Chúng ta sẽ là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất thế giới này Hạ Hương nhé.

Cả ngày hôm đó họ luôn bên nhau, Chí Minh dẫn Hạ Hương đi mua sắm rất nhiều đồ, rồi họ cùng đi uống cafe, đi dạo công viên,...đi chơi chán họ về nhà cùng nhau chăm sóc vườn hoa nho nhỏ của mình, rồi còn cùng nhau ăn tối dưới ánh đèn cây tình yêu. Hạ Hương rất vui sướng và hạnh phúc vì con đường nàng chọn đã không sai. Đàn ông sợ nhất là chọn lầm nghề, phụ nữ sợ nhất là chọn lầm chồng, nhưng với Hạ Hương, Chí Minh là người chồng thật tuyệt vời. Chàng chăm sóc họ nàng từng li từng tí. Thời gian

sau đó Hạ Hương đã thoát dần khỏi sự cô đơn, nàng đi học và có bạn, thỉnh thoảng nàng còn cùng các bạn học đi chơi đâu đó. Có lẽ khi hạnh phúc người ta sẽ đẹp hơn nhất là ở độ tuổi 19, 20 làm Hạ Hương ngày càng xinh đẹp dù rằng nàng đã có gia đình. Đôi lúc đi bên cạnh Chí Minh mà không ít anh chàng dòm ngó, tán tỉnh Hạ Hương. Hạ Hương thì không hề để ý đến những chàng trai ve vãn quanh nàng vì trong lòng Hạ Hương giờ đây chỉ có mỗi Chí Minh mà thôi. Điều đó Chí Minh cũng biết rất rõ nhưng thế nào thì trong lòng chàng vẫn có một cảm giác bất an. Hạ Hương thì quá trẻ lại xinh đẹp trong khi chàng đã quá già so với nàng. Chàng làm sao có thể so sánh với những chàng thanh niên theo đuổi Hạ Hương. Trong thâm tâm Chí Minh luôn phập phồng lo sợ rồi một ngày nào đó Hạ Hương sẽ xa chàng dù rằng chàng rất tin tưởng nơi nàng, mà cuộc đời thì nào ai dám chắc chắn. Thế rồi điều chàng lo sợ cũng đã đến.

- Chí Minh ơi, em báo cho anh một tin mừng.

- Tin gì thế em?

- Em đạt loại giỏi trong khóa học này.

- Thật sao? Vợ anh thật là giỏi. Em muốn anh thưởng gì nào?

- Anh đã cho em quá nhiều rồi, em không cần gì nữa đâu. À mà có chứ, món quà em muốn có được là anh sẽ có mặt trong lễ bế giảng này của em. Hôm đó sẽ rất vui, trường em có mời cả ban nhạc sống, vũ hội hóa trang... chúng mình đi nhé?

- Chừng nào?

- Ngày mai.

- Không được rồi ngày mai anh có cuộc hẹn rất quan trọng.

- Hẹn gì chứ, anh không thể dời lại được sao?

- Không được, đây không hẳn là một cuộc hẹn mà là khách sạn anh phải tiếp đón một vị khách đặc biệt, anh không thể không có mặt được.

- Vị khách đó quan trọng hơn cả em sao?

- Hạ Hương. Thôi được anh sẽ cố gắng đến được không?

- Cảm ơn anh.

- Thiệt là nhõng nhẽo mà, người ta nói lấy vợ trẻ là khổ anh nào có tin bây giờ mới thấy.

- Anh hối hận rồi sao?

- Phải anh hối hận vì không được gặp em sớm hơn nữa.

- Anh, đáng ghét.

Tối hôm đó Hạ Hương khoác lên mình một chiếc đầm dạ hội màu đen, cái màu làm nổi bật làn da trắng hồng của nàng. Gương mặt trang điểm thật nhạt nhưng cũng đủ tôn lên vẻ đẹp nhẹ nhàng nơi nàng. Hạ Hương cố tình diện thật đẹp, nàng muốn Chí Minh hãnh diện vì nàng. Chương trình đã mở màn khá lâu mà Chí Minh vẫn chưa thấy đến, giờ khắc trao bằng tốt nghiệp đã đến mà Chí Minh vẫn không thấy nơi đâu. Hạ Hương bước lên nhận mảnh bằng mà lòng như lửa đốt cứ băng quơ nơi nào, mắt thì cứ dán nơi cửa ra vào. Thấy nàng như người mất hồn một người bạn cùng khóa đến hỏi - Hạ Hương, sao cứ như người mất hồn vậy? Sướng quá rồi cứ tốt nghiệp loại giỏi như thế chẳng bao lâu là có thể trở thành họa sĩ nổi tiếng không chừng.

- Còn lâu mới được như thế. - Hạ Hương cười gượng.

- Lại khiêm tốn nữa rồi. Nè sao cứ nhìn ra cửa thế, chờ ai hả?
- Ừ, chờ chồng mình.
- Nghe cậu nói về anh ấy đã lâu mà mình không có dịp gặp. Hôm nay anh ấy có đến à?
- Có nhưng chắc kẹt xe.
- Tiếc thật cậu xinh đẹp và trẻ thế mà lấy chồng sớm quá, nếu không chắc mình có thể trở thành bà con rồi.
- Chọc mình hoài.
- Không nói thật đấy. Hạ Hương không thấy này giờ có khối anh chàng nhìn cậu chăm chăm sao?
- Ôi họ nhìn ai đấy chứ.
- Biết rồi, trong lòng cậu giờ thì chỉ có một người mà thôi. Chồng cậu là người đàn ông tốt nhất thế gian phải không? Thôi chắc anh ấy kẹt xe đấy, đừng lo. Hôm nay có mời được ca sĩ Đình Bảo đến hát đấy. Anh ấy đang rất nổi tiếng nhưng vì là cựu học sinh của trường nên mới mời được anh ấy đó.
- Ai? – Tiếng nhạc làm Hạ Hương không nghe rõ lời của cô bạn.
- Ca sĩ Đình Bảo.
- Ờ...ờ.
- Kia anh ấy kia, đừng có nhìn ra ngoài cửa nữa, xem anh ta có đẹp trai không kia. Ước gì mình có thể nói chuyện với anh ấy.

Tiếng nhạc ngân lên một giọng ca trầm ấm với lời nhạc thật nhạc nhàn và thương yêu làm sao? Hạ Hương vẫn không mấy chú ý đến người đang hát vì nàng cứ mãi ngó ra cửa. Nhưng nàng vẫn nghe rõ từng lời nhạc, nó làm lòng Hạ Hương thổn thức, bất chợt nàng thấy buồn và giận Chí Minh vô cùng. Lời nàng nói sao chàng lại có thể coi như gió thoảng bay. Chàng đã không còn yêu nàng như trước sao? Vì kia còn quan trọng hơn cả nàng sao? Lời nhạc vẫn vang vọng bên tai làm Hạ Hương càng thêm xót xa.

“ Khi em không bước đến anh lang thang vào lãng quên, ngày em rời xa tom anh nhói đau hoài, tìm em nơi đâu từng đêm dài mong nhớ. Anh như sao sáng ôm trên tay nghìn ước mơ, anh cùng sao trao em ước mơ hồng, giờ em nơi đâu nghìn ước mơ chìm sâu.....”.

Chương 5

Thế rồi buổi lễ cũng đã kết thúc, mọi người lần lượt ra về chỉ còn mỗi Hạ Hương vẫn ngồi ở băng ghế đá. Nàng không muốn về nhà vì nếu có về thì Chí Minh cũng chưa chắc có ở nhà. Nàng muốn ngồi ở đây đợi, có lẽ Chí Minh sẽ đến đón nàng. Trời hôm nay thật lạnh, bên ngoài thì mưa đang lất phất, chiếc áo quá mỏng manh để có thể giữ ấm cho nàng. Nàng cảm nhận được có một ai đó đến và ngồi cạnh nàng, nhưng nàng vẫn bình thản không quay lại, không mảy may chú ý đến người ngồi kế là ai vì nàng đang chăm chú nhìn ra ngoài xem những hạt mưa đang tí tách rơi. Cứ thế nàng cứ chờ cho đến khi đèn ở trường đã tắt dần, mọi người cũng đã về hết vậy mà Chí Minh vẫn không đến đón nàng. Không hiểu sao lúc này nàng lại nhớ chàng đến thế, càng nhớ nàng lại càng giận. Nếu Chí Minh xuất hiện trước mặt nàng trong lúc này nàng sẽ chạy đến đánh vào người chàng, nàng sẽ la chàng sao quên cuộc hẹn với nàng, rồi nàng sẽ dựa vào chàng mà khóc, nũng nịu để chàng phải ân hận vì việc ấy, để chàng phải đổ

dành, năn nỉ. Hạ Hương phì cười thì ra nàng đang tưởng tượng, giờ thì chỉ có mỗi mình nàng mà thôi, không có Chí Minh, không có những giọt nước mắt và sự dỗ dành nào cả. Mùi thuốc là đầu đó thật nồng nặc, Hạ Hương là người chúa ghét mùi thuốc lá, nàng ngó quanh tìm kiếm. Người thanh niên ngồi kế bên nàng vẫn còn đó làm nàng giết cả mình. Sau một lúc lầy lại bình tĩnh Hạ Hương cảm thấy khó chịu và giận dữ. Nàng đang bực mình vì Chí Minh nay lại thêm một anh chàng này ngồi đây làm nàng giết mình, đã thế lại còn nhìn nàng với ánh mắt như trêu trọc. Dường như chàng thanh niên ấy biết nàng đang giận nên chàng mỉm cười với nàng. Đến bây giờ Hạ Hương mới trông rõ diện mạo của người đã ngồi bên cạnh nàng hơn hai tiếng đồng hồ qua. Chàng thanh niên có một khuôn mặt thanh tú, cặp chàm mày sậm, một chiếc mũi cao, mái tóc bồng bềnh nhưng được hót gọn, dáng vấp tao nhã, trông chàng chẳng khác những vị công tử phong lưu đa tình thời xưa. Hơn thế nữa chàng thanh niên có một đôi mắt rất đẹp và cũng thật buồn, một đôi mắt biết nói, biết cười. Nhìn vào đôi mắt ấy Hạ Hương cảm thấy bao bực dọc cũng như tan biến, thay vào đó là một cảm giác mơn man, nhẹ nhàng. Rồi một lần nữa chàng mỉm cười với Hạ Hương, nụ cười này làm Hạ Hương thoát khỏi cảm giác lạ lùng kia, nàng cúi đầu ngượng ngùng vì biết mình đã nhìn chàng một lúc lâu.

- Sao cô vẫn không chịu về đi – chàng thanh niên kia hỏi.

Để phá bỏ sự ngượng ngùng của mình Hạ Hương đã trả lời chàng thanh niên bằng một câu nói cộc lốc.

- Việc đó của tôi can hệ gì tới anh?

Chàng thanh niên lại cười nụ cười của chàng thật dễ mến, nó khiến người khác nhui lây.

- Thì không can hệ gì, tôi chỉ thắc mắc hỏi cho biết có phải cô đang chờ người không? – câu nói như vừa giải thích cũng như vừa hỏi nàng. Anh chàng thật lém lỉnh, nhưng Hạ Hương cũng không chịu thua.

- Ừ, tôi thấy mình may mắn hơn, có những người không có ai để chờ mà cũng làm ra vẻ như chờ người.

Câu nói trêu trọc của Hạ Hương đã không làm chàng thanh niên kia giận bỏ đi, chàng như không để ý đến câu nói đó.

- Không biết ai đã nhắn tâm để một người thiếu nữ xinh đẹp thế này phải chờ nhỉ?

Hạ Hương bật cười, nụ cười tinh ranh thường khi của nàng. Nàng đã khá quen thuộc với câu nói này, thì ra anh chàng này cũng đang có ý tán tỉnh nàng đây. Hạ Hương khẽ cười và trả lời một cách đầy kiêu hãnh.

- Tôi nghe khen nhiều rồi không còn tác dụng nữa đâu.

Chàng thanh niên lại cười, hình như chàng là người rất thích cười. Có lẽ chàng chưa bao giờ biết lo âu, phiền muộn.

- Cô kiêu ngạo thật. Cũng đúng người đẹp thường hay kiêu ngạo như thế.

Lời nói như mĩa mai làm Hạ Hương bực bội, nàng đâu phải là người kiêu ngạo, chỉ vì nàng không muốn tạo hy vọng cho những chàng trai ve vãn quanh nàng. Nàng đã có gia đình, nàng không muốn Chí Minh phải buồn nên mới phải tỏ thái độ như thế chứ có phải nàng là cô gái kiêu căng như chàng trai kia nói đâu. Thế nhưng Hạ Hương cũng không muốn đính chính, hiểu lầm thì sao chứ, nàng và anh chàng kia cũng đâu có quen biết. Càng hiểu lầm càng tốt. Rồi chàng thanh niên lặng im với điệu thuốc hút dở trên tay, lần này thì đến Hạ Hương lên tiếng hỏi.

- Sao anh cũng không về đi?

- Đã lâu tôi không về đây, hôm nay tôi muốn ngồi đây thật lâu ôn lại cái thời đã qua...- rồi chàng hát, giọng hát thật trầm ấm – Anh như sao sáng, ôm trên tay nghìn ước mơ, anh cùng sao trao em ước mơ hồng, giờ em nơi đâu nghìn ước mơ chìm sâu... - A bài hát này tôi mới nghe lúc nãy nè.

- Cô thấy tôi hát thế nào?

Dù Hạ Hương đã bị cuốn hút vào những giai điệu và cả giọng hát của chàng thanh niên kia nhưng nàng vẫn bướng bỉnh phủ nhận.

- Ủ, tạm được.

- Tạm được thôi sao? – chàng trai có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi chàng như đã hiểu sự tinh nghịch của Hạ Hương chàng cười và nói tiếp – Vậy mà người ta lại trầm trồ khen ngợi mãi, vậy là họ nói dối tôi sao? Ôi thế thì nhiều người nói dối tôi quá nhỉ?

- Thì chắc họ muốn khen cho anh vui đó.

- À ra thế hả?

- Anh cười gì thế? – dù biết chàng trai có một nụ cười đáng yêu nhưng Hạ Hương lại lấy nó ra nói như một điểm yếu – Tôi thấy hình như anh thích cười lắm nhỉ? Tôi không phải hề đâu mà anh cứ nhìn tôi cười mãi thế.

Chàng lại cười, cười bởi sự ngây ngô của nàng, cười bởi vì đã đụng phải một con người ngược ngạo, thích đảo lộn trắng đen.

- Cô tên gì thế?

- Hồi làm gì?

- Để biết, chẳng lẽ muốn biết điều gì đó cũng đều phải có lý do sao?

- Cái đó thì không, nhưng tại sao tôi phải nói tên tôi cho anh chứ?

- Cô thật là bướng bỉnh và ... kẻ nào đụng phải chắc có lẽ xui lắm đây, nhưng không hiểu sao tôi lại thích tính cách ngang bướng của cô thế nhỉ?

- Ai cần anh thích.

- Thôi được, vậy tôi giới thiệu tên tôi trước rồi cô sẽ đáp lễ lại bằng tên cô nhé.

- Để xem, nếu tên anh hay thì tôi có thể nghĩ lại, còn không thì... - Được quyết định thế nhé, tôi là Lai Đình Bảo, rất hân hạnh được quen với tiểu thư.

- Đình Bảo, tên này nghe quen quen, ủa anh là người lúc nãy hát bản nhạc đó mà.

- Vâng.

Câu trả lời càng làm Hạ Hương thêm ngỡ ngàng, anh chàng này là một ca sĩ nổi danh mà nàng lại nói là hát tạm được, còn bảo người ta khen chàng là muốn chàng vui. Nàng đâu ngờ ý chàng nói là những người hâm mộ. Tuy hơi ngỡ ngàng nhưng Hạ Hương vẫn cố tỏ ra vẻ thản nhiên để khỏi bị què trước mặt anh chàng không quen biết kia.

- À, thì ra là ngôi sao sáng, thế mà tôi không biết cơ chứ.

- Sao bây giờ tôi đã đủ tư cách biết tên cô rồi chứ?

- Chưa.

- Vẫn chưa à?

- Tôi đây chứ không phải những cô bé nhẹ dạ cả tin đâu nhé. Là ca sĩ nổi tiếng thì sao chứ? Chả ăn nhập gì đến tôi cả. Tôi không thích những kẻ tưởng mình là thế này thế nọ rồi tưởng ai cũng chạy theo mình đâu nhé.
- Có cá tính đấy chứ. Không hiểu sao tôi lại ngày càng thích cô rồi đấy.
- Vậy thì tôi khuyên anh nên bỏ ý định đó đi, tôi đã có chồng rồi.
- Sao? Ha...ha... - Sao anh cười?
- Cô mà có chồng?
- Có gì sao?
- Trông cô bắt quá 17,18 tuổi là cùng thì sao lại có chồng được chứ?
- Tôi đã gần 20 rồi đấy.
- Thật sao?
- Anh không tin thì xem chứng minh thư của tôi đây này. Ờ mà không được sao tôi có thể cho anh xem giấy tờ của mình một cách tùy tiện vậy, tôi với anh đâu có quen biết đâu.
- Đúng rồi, tôi không là gì của cô cả, bởi thế nên cẩn thận nếu không tôi bắt cóc tổng tiền. Được, tôi tin cô 20 tuổi nhưng tôi không thể tin cô đã có chồng.
- Không tin đó là quyền của anh, tôi cũng không cần anh tin làm gì.
- Hạ Hương.
- Tôi phải về thôi, chúc anh ở lại hóng gió vui vẻ.
- Tôi có còn gặp lại cô chứ?
- Tôi không mong có ngày đó đâu.

Hạ Hương lên xe để Chí Minh chở về, trên đường về nàng không thềm nói một lời nào mặc những lời xin lỗi, giải thích của Chí Minh. Nàng không hiểu sao lại giận Chí Minh đến thế. Chàng chưa bao giờ làm điều gì để nàng phật lòng và đây là lần đầu tiên họ giận nhau. Hạ Hương là một người rất dễ quên nhưng nàng không muốn làm hoà với Chí Minh vậy thôi.

Chương 6

Cũng như mọi buổi tối Hạ Hương ăn cơm xong nàng bật tivi xem hay vẽ một cái gì đó. Hôm nay Hạ Hương muốn vẽ một bức tranh nhưng nàng lưỡng lự không biết phải vẽ gì, bỗng nàng xúc nhớ đến chàng thanh niên đêm nọ. Anh chàng đẹp tựa nhân vật trong truyện tranh đã để lại cho nàng một ấn tượng sâu sắc. Nàng nói chuyện một cách ngang ngạnh với chàng như thế vì chàng quá đẹp, quá quyến rũ, nàng không muốn chàng xem nàng bình thường như những cô gái khác vì Hạ Hương là một con người đầy cao ngạo. Nàng lục lại trí nhớ để vẽ lại khung cảnh đêm hôm ấy, ngoài trời mưa lất phất nàng và chàng thanh niên ngồi trên chiếc ghế đá trò chuyện. Bức tranh hoàn tất, một khung cảnh hết sức bình thường nhưng sao Hạ Hương thấy bức tranh thật đẹp, thật sinh động. Đang ngồi thần thơ trước bức tranh mới vẽ, tiếng chuông cửa làm cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Hạ Hương ra mở cửa nhưng không thấy ai, nàng ngơ ngác nhìn quanh rồi đóng cửa lại. Tiếng chuông lại vang lên, cũng như lần trước không có ai cả, bực mình nàng đóng cửa lại nghĩ thầm ai đang chọc phá kỳ cục. Lần thứ ba chuông lại vang, nàng không thềm mở cửa nhưng chuông cứ reng mãi. Tức tối, Hạ

Hương định bụng lần này mà không có ai nàng sẽ mở toang cửa đứng xem ai còn phá chuông. Nàng mà bắt được thì sẽ cho người rãnh rỗi ấy một trận để chữa cái tật phá phách. Nhưng lần này Hạ Hương đã không thể giận dữ vì trước mắt nàng là một bó hoa thật lớn và người chủ của bó hoa không ai khác là Chí Minh.

- Em có thích không?

- Không thích.

- Vợ anh sao giận dai thế?

- Ai mà rãnh giận anh.

- Vậy sao? Không giận mà đã ba hôm không thèm nói với anh một lời nào.

- Ai có lỗi mà mới năn nỉ được vài câu không được là bỏ đi, tại ai trước.

- À thì ra em giận anh không chịu năn nỉ em lúc đó chứ gì? Anh xin lỗi, tại anh cứng đầu, bướng bỉnh, anh dám cương với cả nữ hoàng của anh, tại anh.

- Anh chỉ khéo chọc người ta.

- Em chịu cười rồi sao? Anh tưởng em giận anh luôn rồi chứ. Hạ Hương, em có biết mấy ngày qua em không chịu nói với anh câu nào làm anh bức rức, khó chịu lắm không.

- Anh cũng có thèm nói chuyện với người ta đâu.

- Anh sợ em còn giận, lỡ anh nói điều gì không hay em giận hơn thì lúc đó anh biết tính sao nên anh chờ em nguôi giận anh mới dám.

- Anh bảo em ngang ngạnh anh còn ngang ngạnh hơn cả em nữa.

- Đâu có, anh làm sao dám ngang ngạnh với em được chứ. Anh không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mỗi mình em thôi.

- Chỉ giỏi nịnh. Anh biết em phải cố gắng thế nào mới đạt được loại giỏi không? Anh biết em làm vậy là vì ai không? Vì anh đấy, em muốn anh hạnh diện vì em. Em chờ đợi ngày được phát bằng đến mỗi mòn thế mà anh lại không đến.

- Anh xin lỗi, nhưng em còn học dài dài thì thiếu gì cơ hội để anh tham dự lễ tổng kết cuối khóa của em chứ.

- Anh, nói không chịu hiểu gì hết, đây là lễ bế giảng đầu tiên nó rất quan trọng với em.

- Được, được, trăm ngàn tội lỗi là do anh, anh đáng bị xử tội chết.

- Không được, chết là quá nhẹ tội cho anh rồi, em phải tìm cách trừng phạt dã man nhất đối với anh em mới hả dạ.

- Được, em muốn sao anh cũng cam lòng chịu tội.

- Được, vậy hình phạt em dành cho anh là ẵm em vào phòng.

- Dễ vậy sao?

- Anh không chịu à?

- Sao lại không, tội thần đồng ý. Hây da... - Coi chừng té em đó.

-Ồ khoan.

- Sao hồi hận rồi sao?

- Không, em cũng phải bị phạt mới công bằng chứ - Sao em lại phải bị phạt?

- Tại em cũng làm anh bức rức mấy hôm nay không làm ăn gì được cả. Em có biết anh đã đuổi mấy ông khách đi rồi không?

- Vậy hả? Có sao không anh?

- Không sao, nhưng em hư lắm, em phải bồi thường thiệt hại cho anh.

- Anh có lỗi trước mà còn bắt em bồi thường à? Anh chơi ăn gian quá.

- Không chịu phải không? Vậy thì anh sẽ em suốt không thả em xuống nữa.

- Thôi được, vậy anh muốn em làm gì nào?

- Anh thì tốt hơn em anh chỉ cần một cái hôn thôi.

- Ô, anh ăn gian quá, không cho đâu.

- Được rồi, em ráng chạy nhanh đó, nếu anh bắt được thì sẽ tăng gấp đôi đó.

- Anh bắt em đi nào.

- Anh bắt được em cho coi. Hạ Hương.

Họ làm lành với nhau, cuộc sống trôi đi làm Hạ Hương cũng quên đi chuyện anh chàng nghệ sĩ kia. Hạ Hương chỉ xem đó là cuộc gặp gỡ tình cờ và nàng không nghĩ họ sẽ gặp lại nhau. Nhưng người ta thường nói quả đất thì tròn, có duyên ắt sẽ gặp nhau và nó đã ứng nghiệm với Hạ Hương.

- Hạ Hương nghe nói hôm nay lớp mình có ông thầy mới. Ông thầy này lúc trước cũng là học sinh của trường, nghe đâu ông ta cũng là một nhân vật gì tiếng tăm đấy.

- Ôi có gì ghê gớm đâu, cướp biển hay tội phạm truy nã mà đi dạy học mới đáng nói chứ.

- Cậu chỉ giỏi lí lắc. Hả là anh ta à?

- Ai? - Hạ Hương không thể ngờ người đứng lớp nàng hôm nay là anh chàng hôm trước. Anh chàng nhìn nàng với ánh mắt như trêu chọc làm nàng thật khó chịu.

Cuối tiết Hạ Hương thu dọn nhanh đồ đạc để khỏi nhìn thêm cái gương mặt đáng ghét của chàng thanh niên kia nhưng không ngờ anh ta còn nhanh hơn nàng một bước. Chàng chờ sẵn nàng trước cổng.

- Chào.

- Ai quen biết đâu mà chào.

- Sao không quen biết. À có phải tôi hơi thô lỗ khi chào cô như thế không? Phải nói là chào cô Lâm Hạ Hương nghe ra nhã nhặn hơn.

- Sao anh biết tên tôi?

- Tôi là thầy của cô mà, cô quên nhanh thế.

- Đồ đáng ghét.

- Nè đừng giận mà tôi chỉ giỡn chút thôi.

Đó là lần thứ hai Hạ Hương và Đình Bảo gặp nhau, thế rồi khuôn mặt đáng ghét kia dần dần quen thuộc và thân thiết hơn với Hạ Hương. Đình Bảo giúp nàng giải đáp những thắc mắc, chàng chỉ dẫn cho nàng những nét độc đáo trong hội họa, chàng cho nàng mượn tất cả tài liệu hay mà chàng sưu tầm được, chàng cho nàng xem kho tàng tranh của chàng...Lắm lúc họ còn trao đổi sang cả lĩnh vực âm nhạc, thỉnh thoảng chàng còn

hát cho nàng nghe những ca khúc mới. Nói chung trong mắt Hạ Hương, Đình Bảo là một chàng trai tài hoa. Họ ngày càng thân thiết với nhau như hình với bóng. Họ không chỉ cặp kè với nhau ở học viện mà đôi lúc Hạ Hương còn đi đến những phòng trà xem Đình Bảo hát. Việc Hạ Hương không còn ở nhà thường như lúc trước làm Chí Minh lo lắng. Chàng lo không chỉ vì sự đi sớm về muộn của Hạ Hương mà còn lo lắng vì sự thay đổi của vợ. Hạ Hương chừng diện hơn, nàng không còn chờ Chí Minh về dùng cơm như trước mà ngược lại có những tối Chí Minh lại phải chờ nàng về hay đôi lúc Hạ Hương tránh né sự thâm mật của chàng... Sự lo lắng ấy ngày càng một nhiều hơn từ khi chàng tình cờ thấy bức tranh Hạ Hương vẽ nàng và Đình Bảo ngồi cùng nhau. Làm sao Chí Minh quên được cái ngày ấy, tuy không thấy rõ người ngồi bên Hạ Hương là ai nhưng làm sao mà chàng không nhớ được cái khung cảnh này chứ. Lần đầu tiên nàng ngồi trò chuyện với một người đàn ông lạ.

- Hạ Hương, em đi đâu về trễ thế?

- Em đi học vẽ.

- Giờ này học viện của em đóng cửa lâu rồi mà.

- Ờ thì em đi học nhóm ở nhà bạn. Sao hôm nay anh điều tra em ghê thế?

- Anh chỉ thắc mắc sao lúc này em luôn về trễ thôi.

- Ờ tại chúng em sắp có bài kiểm tra giữa khóa ấy mà. Thôi em đi tắm đây, anh cũng đi ngủ sớm để mai còn đi làm nữa.

- Hạ Hương. - Chí Minh ôm lấy Hạ Hương nhưng nàng đã tránh né.

- Em mệt lắm rồi, để lúc khác đi anh.

Sự lạnh nhạt ấy làm Chí Minh lo sợ, có phải điều chàng lo lắng đã đến, Hạ Hương đang có người khác sao? Suốt đêm đó Chí Minh không tài nào ngủ được, chàng hút hết điều thuốc này sang điều thuốc khác. Mặt trời đã ló dạng mà Chí Minh vẫn không thể nào chợp mắt được. Hạ Hương đã dậy, nàng vươn vai bước ra khỏi phòng, nàng giật mình khi thấy Chí Minh ngồi ở salon từ lúc nào. Khuôn mặt chàng dạo này xanh xao, tiêu tụy hẳn đi. Tay chàng vẫn còn cầm điều thuốc đang cháy dở, Chí Minh có bao giờ hút thuốc đâu, nhìn gạt tàn đầy tàn thuốc Hạ Hương biết là Chí Minh suốt đêm qua không ngủ, lý do tại sao thì nàng khá rõ. Hạ Hương cảm thấy lòng mình như se thắt lại, nàng bước đến gỡ lấy điều thuốc trên tay Chí Minh dụi đi và nói.

- Cả đêm anh không ngủ sao?

Chí Minh không nói lời nào mà chỉ nhìn nàng với ánh mắt như dò xét, bỗng nhiên Hạ Hương thấy mình như vừa phạm phải lỗi lầm gì đó, nàng nói tiếp.

- Có phải anh giận em huyên tảo qua không? Em xin lỗi, em sẽ không như thế nữa, em sẽ không để anh lo lắng, anh sẽ không học nhóm, sẽ không về trễ nữa.

Chí Minh vẫn nhìn Hạ Hương với cái nhìn ấy làm Hạ Hương như không thể nói thêm lời nào được nữa. Hạ Hương cũng không hiểu vì sao nàng cảm thấy mình như có lỗi gì vậy dù rằng việc đi trễ kia không phải là lý do gì to tát. Rồi Chí Minh cũng lên tiếng.

- Không phải anh cấm em đi học nhóm cùng bạn bè, em có quyền làm những gì em thích. Không chỉ đi học mà em có thể đi chơi cùng bạn bè nhưng em phải gọi điện về báo cho anh một tiếng. Em có biết mỗi lần em về trễ thế, ngồi ở nhà chờ em mà lòng anh phập phồng lo sợ. Anh sợ em xảy ra chuyện gì em có biết không?

- Em biết. - Hạ Hương ôm chầm lấy Chí Minh – Em xin lỗi em sẽ không như thế nữa đâu.

Chương 7

Mọi chuyện lại đầu vào đó, tuy Hạ Hương không còn về trễ như dạo trước nhưng nàng vẫn luôn có thái độ kỳ lạ. Nàng không còn như lúc trước không còn thích ngồi với Chí Minh hàng giờ để trò chuyện, nói cho chàng nghe những chuyện vui tron glóp nàng hay hỏi han về công việc của chàng...mà thay vào đó nàng hay ngồi trầm tư hoặc chui rút vào đầu đó để vẽ. Giữa hai người như dần hình thành một bức tường ngăn cách. Hạ Hương đã quen đường đi ở đây nên nàng đã không còn cần Chí Minh đưa đón như lúc trước, dù chàng có ngổ ý muốn đón nàng thì nàng cũng từ chối vì sợ chàng mất công mà điều đó càng làm cho Chí Minh thêm ngờ vực. Hôm đó Chí Minh muốn tạo bất ngờ cho Hạ Hương nên đã không báo trước mà đến đón nàng. Khi vừa trông thấy Hạ Hương, Chí Minh hớn hờ định chạy đến cho nàng sự ngạc nhiên nhưng chân chàng khựng lại khi thấy đi bên vợ chàng là một chàng thanh niên, họ cười nói rất ăn ý, nét mặt vui cười của Hạ Hương làm cho Chí Minh ngỡ ngàng, đã lâu chàng không được nhìn thấy Hạ Hương cười tươi như thế với chàng. Chí Minh lùi bước định quay đi nhưng chàng bỗng sực nhớ chàng là chồng nàng, tại sao lại phải trốn tránh. Ngược lại chàng phải đứng ra bảo vệ cái hạnh phúc mà chàng dày công vun đắp, nghĩ thế Chí Minh đi đến nắm lấy tay Hạ Hương như chứng tỏ cho chàng trai kia biết mối quan hệ thân thiết giữa họ mà hãy bỏ ý định kia đi.

- Hạ Hương, em tan học rồi sao?

- Anh Minh, sao anh lại đến đây?

- Anh là chồng em, chồng đến đón vợ không được sao?

- Ờ.

- Đây là ai thế em?

- À, anh ấy là thầy dạy em trong khóa này.

- Ra thế, chào anh, tôi là chồng của Hạ Hương, tôi tên Tăng Chí Minh. - Chí Minh cố tình nhấn mạnh mối quan hệ của chàng và Hạ Hương.

- Vâng, chào anh, tôi là Lai Đình Bảo, rất hân hạnh được quen biết với anh.

Lai Đình Bảo cái tên nghe khá quen, đúng rồi Chí Minh sực nhớ lúc này Hạ Hương hay mua đĩa nhạc của một nam ca sĩ. Nàng nghe suốt ngày đêm, đôi lúc nàng còn hát theo bài nhạc, nàng mê mẩn nó còn hơn nghe giọng nói của chàng. Chí Minh cảm thấy thua kém chàng trai kia quá rõ ràng nhưng lại nghĩ dù gì Hạ Hương cũng là vợ chàng, nói ra thì hẳn vẫn thua chàng một khoảng cách quá xa.

- Anh Minh.

- Hà?

- Anh đang nghĩ gì mà thần thờ ra thế?

- Không có gì, thôi mình về, hôm nay anh muốn cho em một sự ngạc nhiên.

- Vậy... - Hạ Hương có vẻ áp ứng.

- Em không thích sao?

- Không. Anh Bảo này thôi để bữa khác nhé.

- Ừ không sao đâu.

- Chào anh.

- Vâng.

Tuy Hạ Hương đi bên cạnh nhưng Chí Minh vẫn thấy lo, nhìn vào ánh mắt nàng chàng thấy như có rất nhiều tâm sự. Chàng hỏi.

- Hạ Hương, người lúc này là ai vậy?

- Không phải em đã nói với anh rồi sao, anh ấy là thầy dạy em khóa này.

- Thầy trò gì mà thân thiết thế? Lúc này anh thấy em thường mua đĩa CD thì ra là đĩa của hấn. Em mê giọng hát của hấn vậy sao?

- Thì ủng hộ cho anh ấy thôi mà.

- Anh thấy hấn hát cũng có gì gọi là đặc sắc đâu, thiếu gì ca sĩ em không thích lại đi thích hấn. Theo anh thấy hấn là một kẻ rất phong lưu em nên coi chừng, đừng tiếp xúc với hấn nhiều.

- Anh này lạ chưa, anh ấy là thầy em, bảo em tránh anh ấy chẳng khác nào kêu em nghỉ học luôn cho rồi.

- Được thế cũng tốt, anh sẽ kiếm chỗ khác học.

- Anh hôm nay sao ấy, nói năng gì cộc lốc, tra hỏi em cứ như tra hỏi tội phạm. Anh có bao giờ thô lỗ thế đâu.

- Đúng rồi tôi thô lỗ, tôi già rồi không như người ta trẻ đẹp nào, nào là ca hát vẽ vời, lãng mạn quá nhỉ.

- Anh sao thế? Anh lại nổi cơn điên gì đây? Dạo này hờ một chút là anh kiếm chuyện gây với em, anh nói tạo bất ngờ cho là thế này à? Càng ngày em càng không hiểu anh sao cả.

- Đúng rồi, tôi và cô tuổi tác cách nhau như thế làm sao hiểu được nhau, chỉ có hấn, hấn mới hiểu cô thôi.

- Anh nói vậy là sao?

- Không sao cả.

- Dừng xe.

- Anh không dừng.

- Tôi bảo anh dừng xe. Anh không dừng xe tôi mở cửa nhảy xuống đó. Anh thật quá đáng.

- Hạ Hương, em đi đâu thế?

- Tôi đi tìm người hiểu tôi để anh không còn phải thấy khuôn mặt đáng ghét của tôi nữa.

- Hạ Hương, anh xin lỗi anh đã không đúng với em, chỉ tại anh ghen quá thôi. Anh sợ mất em, anh thì như thế này, em thì qua trẻ lại xinh đẹp. Anh làm sao có thể so sánh với những người ve vãn quanh em.

- Nói vậy anh không tin tưởng tôi chứ gì.

- Không phải anh không tin em mà anh chỉ không tin tưởng bản thân mình có thể giữ được em.

- Anh Minh, sao anh lại nói thế. Em yêu anh, em đã là vợ của anh thì em không quan tâm đến những người khác. Học giàu sang, trẻ trung, tài năng thế nào thì đó là chuyện của họ, người em quan tâm là anh. Em chỉ cần một mình anh thôi anh hiểu không?

- Anh hiểu, anh xin lỗi em, anh sẽ không ghen tuông vớ vẫn như thế nữa. Chúng mình về đi em.

Hạ Hương hiểu được tâm trạng của Chí Minh lúc này, nàng cũng âm thầm suy nghĩ, phân tích lại những việc làm của nàng trong thời gian gần đây. Có lẽ nàng và Đình Bảo quá thân mật nên đã gây sự hiểu lầm đáng tiếc như ngày hôm nay. Không biết chừng một ngày nào đó tình cảm đó có thể vượt đi xa mức cho phép của nó. Nàng không muốn thế vì nàng biết mình rất yêu Chí Minh, nàng không thể rời xa chàng cũng như chàng không thể xa nàng. Mỗi quan hệ giữa nàng và Đình Bảo đến đây nên chấm dứt. Hạ Hương bắt đầu tránh né Đình Bảo, điều này làm chàng rất khó chịu, chàng tìm gặp riêng Hạ Hương nó chuyện.

- Hạ Hương, sao lúc này em tránh mặt anh vậy?

- Em đâu có tránh ai.

- Không có mà cứ nhìn thấy anh từ xa là em chạy đi như anh là ma không bằng.

- Đâu có, tại em có việc gì khác ấy mà, với em là người đã cò chồng, chồng em không thích em thân thiết với người đàn ông khác và em... - Hạ Hương ngập ngừng một lúc – và chính em cũng muốn vậy.

- Chúng ta có làm gì sai đâu, anh là thầy em, chúng ta chỉ gặp nhau để trao đổi về việc học của em, hơn thế nữa thì chúng ta là bạn, bạn tốt của nhau. Chẳng lẽ chỉ có thế mà chồng em cũng không thích sao? Vậy là anh ta quá ích kỷ chứ chẳng phải vì em. anh ấy muốn độc chiếm em, phụ nữ bây giờ đâu phải như xưa mà phải chịu sự quản thúc của chồng. Mà nếu anh ấy không tin tưởng em nghĩa là anh ấy cũng không thật lòng yêu em sâu đậm.

Lời nói của Đình Bảo rất có lý, Hạ Hương cũng nghĩ nếu Chí Minh thật lòng yêu nàng thì chàng phải tin vào tình yêu và lòng chung thủy của nàng dành cho chàng chứ sao có thể ép nàng phải theo khuôn phép của chàng đặt ra. Thế rồi Đình Bảo và Hạ Hương lại tiếp tục mối quan hệ bạn bè của họ.

Chương 8

Thỉnh thoảng Đình Bảo mời Hạ Hương đến phòng trà chàng hay biểu diễn, nói đúng hơn là phòng trà đó cũng một nửa của chàng. Hôm đó được về sớm Đình Bảo mời Hạ Hương đến phòng trà chàng vì hôm ấy là kỷ niệm một năm khai trương và dĩ nhiên là Hạ Hương đã đồng ý. Ngồi bên nhau họ kể cho nhau nghe rất nhiều chuyện. Hạ Hương kể cho Đình Bảo nghe ước mơ trở thành họa sĩ, nàng mong muốn được tổ chức một buổi trưng bày tranh của mình. Đình Bảo chúc cho ước mơ của nàng sớm trở thành hiện thực. Còn chàng thì kể cho Hạ Hương nghe lý do tình cờ chàng đến với cái nghề ca hát cho đời. Gia đình chàng rất giàu có nhưng chàng lại thích sống cuộc đời phiêu lãng. Chàng không thích thừa kế công việc kinh doanh của bố mình nên bị đuổi ra khỏi nhà. Hạ Hương an ủi cho số phận của Đình Bảo, vẫn với nụ cười nghịch ngợm ngày nào Đình Bảo nói : “Cuộc đời thường không trọn vẹn, đôi khi cần phải hy sinh một cái gì đó để có được cái khác”. Câu nói làm Hạ Hương nhớ đến hoàn cảnh của mình, nàng cũng vậy, chấp nhận lấy Chí Minh để có được sự sung túc cho gia đình mình. Dù biết Chí Minh rất thương yêu nhưng điều Hạ Hương, mong muốn không chỉ có thế. Từ khi biết mộng mơ Hạ Hương mong mình sẽ được trải qua mỗi tình khắc cốt ghi tâm, được lấy người mình yêu là mơ ước của các cô gái và Hạ Hương cũng không ngoại lệ. Hạ Hương cảm thấy tiếc nuối cho cuộc hôn nhân của mình, lấy nhau rồi mới bắt đầu tìm hiểu để yêu, giống như tự bắt buộc mình thương yêu để có thể sống với nhau. Hạ

Hương cười buồn và tự cạy ly cho bước nhảy tình trường của nàng. Đình Bảo rời bàn lên sân khấu.

- Tôi xin hát tặng một khúc nhạc tự biên cho người con gái thân thiết nhất của tôi.

Và chàng bắt đầu hát, tiếng nhạc vang lên hoà quyện vào giọng hát đầm ấm của Đình Bảo. Không khí cả phòng trà như lắng đọng, hơi thở cũng nín bật nhường chỗ cho những giai điệu nhẹ nhàng, lả lướt trong không gian.

“Màn đêm vụt tắt, trong bóng tối cô đơn hình ảnh em hiện lên trước mắt tôi. Em là nàng tiên kiều diễm đến với tôi trong những giấc mơ. Tôi đã yêu em ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ. Em kiều sa trong đêm mưa lạnh giá. Em dịu dàng như áng mây nhẹ trôi. Từng dòng nhạc, từng cung bậc này xin dâng em với tất cả tấm lòng. Để cho chúng theo gió đến với em, để em biết rằng anh yêu em...” Lời nhạc vẫn còn du dương, Hạ Hương như thả hồn theo từng làn điệu, nốt nhạc, có lẽ đây là bản nhạc hay nhất mà nàng được nghe. Và rồi Đình Bảo bước đến chỗ nàng đang ngồi tay cầm đoá hoa hồng đỏ thắm. Trái tim Hạ Hương chưa bao giờ thấy xao xuyến và bồi hồi như lúc này, tim nàng như ngừng đập, chỉ biết đưa tay đón nhận đoá hoa một cách vô ý thức. Tiếng vỗ tay, reo hò vang lên.

- Hôn đi, hôn đi....

Như một điều hiển nhiên Đình Bảo cúi xuống đặt mộ hôn lên trán nàng. Hạ Hương ngỡ ngàng không biết thế nào, cố tránh đi nhưng đã không kịp nữa rồi Đình Bảo đã hôn nàng. Hai má Hạ Hương đỏ ửng lên vì ngỡ ngàng. Trong hoàn cảnh như thế, mọi việc điều diễn ra ngoài sức tưởng tượng của Hạ Hương, chưa kịp định hôn lại thì trước mặt Hạ Hương và Đình Bảo là Chí Minh. Chưa bao giờ Hạ Hương thấy Chí Minh giận đến thế từ khi lấy nhau. Chàng gun tay đánh thẳng vào mặt Đình Bảo khiến Đình Bảo không kịp phản ứng chới với ngã nhào ra bàn kế bên. Quay sang Hạ Hương chàng nắm tay nàng thật chặt kéo ra khỏi phòng trà. Hạ Hương bước theo chồng như một con búp bê, tâm hồn vẫn hoang mang như không biết được chuyện gì vừa xảy ra vậy. Đình Bảo hát tặng nàng một bản tình ca, đó phải chăng là lời tỏ tình của chàng? Rồi chàng con hôn lên trán nàng, từ đâu Chí Minh lại xuất hiện, chàng hung hãn như một con mãnh thú giành lấy nàng từ trong tay Đình Bảo. Hạ Hương cảm nhận được có ai đó chạy theo nàng và Chí Minh, dường như là Đình Bảo, nhưng sao chàng lại dừng lại. Còn nàng bị Chí Minh kéo đi một khoảng, chàng đẩy nàng lên xe và cho xe lao như bay trên đường. Sau một lúc định thần Hạ Hương mới bắt đầu sờ tay mình thấy hơi rát và đau, có lẽ vì lúc nãy Chí Minh đã nắm tay nàng quá mạnh, nhưng chuyện đó trong hoàn cảnh bây giờ chỉ là một hạt bụi nhỏ bé trong sa mạc. Trong phòng trà Chí Minh như lồng lộn, điên đại thế mà từ khi lên xe chàng lại không hề nói với nàng một lời nào. Khuôn mặt lạnh lùng kia làm Hạ Hương sợ hãi, nàng lên tiếng.

- Anh Minh, anh hãy bình tĩnh lại mà nghe em giải thích đã, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu. Muốn gì thì chúng ta về nhà, muốn đánh, muốn chửi em thế nào cũng được nhưng anh đừng có chạy nhanh như thế được không?

Lời Hạ Hương nói như chẳng có tác dụng gì mà dường như lại còn phản ngược tác dụng. Chí Minh càng tăng nhanh hơn nữa và rồi chàng thắng thật nhanh thì đã ở trước cửa nhà. Từ khi về nhà Chí Minh vẫn giữ im lặng, với thái độ lạnh lùng dù Hạ Hương có nói thế nào thì chàng cũng không mở miệng. Thái độ đó làm Hạ Hương đau lòng và đôi khi hoảng hốt lên vì cái nhìn giận dữ lẫn đau khổ của Chí Minh. Chí Minh không quát tháo mà trút sự giận dữ của mình bằng rượu. Chàng đem hết rượu ra mà uống, uống hết chai này đến chai kia. Hạ Hương can gián nhưng vô ích, càng nói chàng uống nhiều hơn, biết không còn cách nào Hạ Hương vào phòng trong. Đêm đó có lẽ nàng, Chí Minh

và Đình Bảo, cả ba đều không ai ngủ được. Hạ Hương cứ thập thò ngó ra phòng khách xem Chí Minh như thế nào, chàng vẫn uống, lúc hai ba giờ thấy Chí Minh có ngủ thiếp đi Hạ Hương lấy làm yên tâm vào phòng khép cửa lại chợp mắt một chút thì lát sau nàng nghe có tiếng đóng cửa thật lớn bên ngoài. Hạ Hương chạy ra thì xe Chí Minh đã đi khuất. Sự im lặng cứ tiếp diễn vài ngày sau đó, Chí Minh về nhà rất khuya và đi làm rất sớm, mỗi lần về người chàng nồng nặc mùi rượu. Điều đó làm Hạ Hương tự dằn vặt mình trong đau khổ. Ở nhà không xong mà đi học cũng không yên, nàng đã cố tình tránh Đình Bảo nhưng cũng không sao tránh được chàng.

- Hạ Hương.

- Anh còn tìm tôi nữa làm gì? Việc hôm trước đã khiến chồng tôi hiểu lầm, tôi không muốn việc ấy xảy đến lần nữa.

- Lúc này em xanh xao quá. Em gầy đi nhiều.

- Đó là chuyện của tôi, tôi không cần anh quan tâm.

- Đừng đối xử với anh như thế mà Hạ Hương. Chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?

- Không, tôi đã sợ những lần nói chuyện riêng từ đó quá rồi.

- Em không đi thì anh sẽ tìm chồng em.

- Đừng, thôi được, tôi đi với anh.

Hai người vào một nhà hàng nhỏ, hình như Đình Bảo đã bao cả nhà hàng này và giờ đây chỉ còn lại hai người và ánh đèn cây huyền diệu.

- Em muốn ăn gì không?

- Không.

- Em lười biếng ăn như thế không được đâu. Nhấp môi với anh ly này nhé Hạ Hương.

- Ơ... - Em sao vậy?

- Tôi không chịu được mùi rượu này.

- Thường ngày em thích uống loại này cơ mà?

- Nhưng hôm nay tôi không thích nữa, đem nó đi chỗ khác đi.

- Được, được, anh đem nó đi ngay Sao, em thấy đỡ chưa?

- Đỡ rồi.

- Chúng ta ra nhảy một bản nào.

- Tôi không biết nhảy.

- Anh đã chỉ em rồi mà.

- Tôi quên rồi.

- Không sao anh sẽ chỉ lại cho em, đi nào.

Tuy cố tỏ ra cứng rắn nhưng Hạ Hương không hiểu sao nàng lại ngoan ngoãn bước ra sàn nhảy với Đình Bảo. Đình Bảo dìu Hạ Hương đi theo từng điệu nhạc, bài nhạc mà Đình Bảo đã hát tặng nàng. Đây là lần thứ hai Hạ Hương nghe bản nhạc nhưng sao nó vẫn cuốn hút nàng một cách kỳ diệu. Dưới ánh gương mặt Hạ Hương tuy xanh xao nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp quý phái của nàng. Đình Bảo nâng cầm Hạ Hương

bắt nàng phải nhìn chàng. Hạ Hương đã cố tránh đi ánh mắt đầy ma lực của Đình Bảo nhưng nàng vẫn không thể cưỡng lại được cảm xúc của con tim. Đình Bảo quá lôi cuốn, chàng cho nàng những phút giây thật ngọt ngào mà nàng chưa từng có được. Chàng đã đưa nàng đến thế giới tình yêu mà với Chí Minh thì không sao có thể có được. Chí Minh không thể hát tặng nàng những bản tình ca, chàng chưa từng chứng tỏ sự yêu thương nồng nàn với Hạ Hương trước mặt mọi người như Đình Bảo đã hôn nàng trước bao nhiêu cặp mắt. Chí Minh không thể nào tạo ra buổi tiệc hai người như thế này nếu không có bàn tay nàng trợ giúp. Chí Minh thì quá mộc mạc, giản dị trong khi Đình Bảo lại quá tinh tế đầy chinh phục. Hạ Hương như dần chìm vào nụ hôn ngọt ngào của Đình Bảo. Trong giây phút đầy đam mê ấy hình ảnh một Chí Minh đầy đau khổ lại hiện lên trong tâm trí của Hạ Hương làm nàng như chợt bừng tỉnh trong giấc mộng yên ương của mình.

- Không được.

- Sao thế Hạ Hương?

- Em không thể. Em đã có chồng, em không xứng với anh đâu. Anh còn trẻ, thiếu gì thiếu nữ xinh đẹp vây lấy anh.

- Nhưng anh không cần họ, anh chỉ cần em, anh chỉ yêu mình em mà thôi. Hạ Hương, em biết quá rõ em lấy Chí Minh là vì cái gì. Sự thật là em không hề yêu anh tạ Anh cũng biết là anh ta tốt với em, nhưng thời gian hai năm qua em cũng đã trả đủ món nợ ân tình ấy rồi. Em không thể bắt mình hoà hợp vào cuộc đời của một kẻ hơn em mười mấy tuổi. Anh ấy không thể biết em cần gì, muốn gì, anh ta chỉ biết cho em tiền. Điều đó anh có thể cho em nhiều hơn cả anh tạ Anh sẽ cho em tất cả, tiền, địa vị và cả tình yêu. Nhìn thẳng vào mắt anh nói cho anh biết em cũng yêu anh phải không Hạ Hương?

- Phải.

- Đi, chúng ta đi tìm anh ấy, xin anh ấy hãy buông tha cho em.

- Không được Đình Bảo à, anh chưa hiểu hết câu nói của em. Có lẽ đôi lúc em cũng tưởng mình yêu anh. Em đã thật sự bị anh chinh phục nhưng đó chỉ là sự nông nổi nhất thời chứ không phải là tình yêu.

- Em nói thế nghĩa là sao?

- Điều em muốn nói cái mà cả hai chúng ta lầm tưởng là tình yêu đó chỉ là sự bông bột. Chúng ta đều quá trẻ, chúng ta đều bị ảo giác của bề ngoài làm cho lầm lẫn.

- Anh không tin, anh biết tính em, em quá nhân từ thà người bị tổn thương là em chứ em không muốn vì em mà tổn hại đến người khác, nhất là Chí Minh. Một người mà em coi là mình đã mắc nợ anh ấy cả vật chất lẫn tình cảm. Mẹ không muốn làm anh ấy đau khổ phải không? Không sao anh sẽ cùng em trả nợ cho anh ấy. Anh ta muốn làm gì anh cũng được, anh sẽ đưa cho anh ta tất cả những gì anh có được. Anh sẽ bán phòng trà nếu không đủ anh sẽ về xin ba thêm để đưa cho anh ấy, anh cũng sẽ từ bỏ sự nổi tiếng,....từ bỏ tất cả, chỉ cần em. anh sẽ đưa em đến một nơi chỉ có chúng ta Chúng ta sẽ làm lại từ đầu Hạ Hương nhé.

- Không được đâu.

- Em muốn trả nợ cho hắn đến bao giờ, suốt đời này sao?

- Món nợ của em có suốt đời này cũng chưa chắc trả đủ cho anh ấy, nhưng ở đây cũng không hẳn là em trả nợ cho anh ấy mà là vì em yêu anh ấy.

- Anh không tin.

- Anh phải tin vì đó là sự thật. Em đã có thai với anh ấy.
- Có thai? Có thai à? Có thai, thì ra là vậy, bỏ nó đi em sẽ được tự do.
- Anh nói gì thế Đình Bảo?
- Anh xin lỗi. Em không muốn bỏ đứa con chứ gì? Không sao, có nó cũng không sao. Em sợ nếu bỏ Chí Minh thì đứa bé không có cha chứ gì? Anh sẽ làm ba của nó, anh sẽ coi nó như con đẻ của mình là được rồi.
- Tội tình gì phải như thế hả Đình Bảo?
- Bởi vì anh yêu em, anh yêu em đến phát điên rồi Hạ Hương ạ.
- Đình Bảo, anh đừng làm vậy, anh như thế này em lại càng thêm đau lòng. Em xin lỗi, lẽ ra em không nên quá thân mật với anh, em đã sai rồi. Em ích kỷ, am bị mù quáng trước anh, rất may là chúng ta đã chưa làm điều gì để phải hối hận. Em chưa phải là người vợ phản bội và anh chưa phải mang tiếng là cướp vợ người. Hãy tỉnh táo lại đi anh, chúng ta đã sai rồi, chúng ta không nên tiếp tục sai nữa Đình Bảo. Em đã có mang em phải có bổn phận với đứa con của em.
- Hạ Hương, có thật là em không hề yêu anh không?
- Em không biết, có lẽ là có cũng có thể là không. Em xin lỗi.

Hạ Hương bước đi bỏ Đình Bảo cô đơn cùng buổi tiệc mà chàng đã cố công sắp xếp. Chàng nghĩ nó sẽ mang đến niềm vui bất ngờ cho Hạ Hương và tin rằng đây sẽ là kỷ đáng nhớ của hai người. Không ngờ kết quả đã không như ý muốn của chàng. Hạ Hương ra khỏi đó mà lòng cũng như đang rướm máu, có lẽ nàng cũng đã từng yêu Đình Bảo. Trời xanh lại thích gây trái ngang, phải chi nàng có thể gặp Đình Bảo sớm hơn thì có thể họ đã ở bên nhau. Còn giờ đây thì giữa họ là Chí Minh và cả luân thường đạo lý làm người nữa.

Chương 9

Về đến nhà Hạ Hương thấy Chí Minh đã ngồi chờ sẵn ở ghế salon, chàng chờ nàng sao? Một cảm giác vui mừng nhen nhóm.

- Hôm nay anh về sớm thế Em đi lo cơm cho anh ăn nhé?
- Cô đi đâu mới về?
- Em có đi đi đâu.
- Cô còn nói dối, lúc nãy tôi có đến trường thấy cô và hấn đi bên nhau. Tôi theo dõi thấy hai người còn vào một nhà hàng. Lãng mạn quá nhỉ bao luôn cả quán. Hai người đã làm gì rồi?
- Chúng em chỉ nói chuyện với nhau thôi, anh đừng hiểu lầm.
- Hiểu lầm à? Trai gái vào nhà hàng mà hấn còn bao cả nhà hàng ấy nữa chứ, chưa hết, bên trên nhà hàng đó là khách sạn, có trời mới biết hai người trong sạch hay không.
- Anh coi em là hạng người ấy sao? Anh nói chuyện ngang ngược quá.
- Phải tôi ngang ngược không dịu dàng, chịu đựng như người ta nên tôi mới bị cấm sừng đây nè.
- Anh mới nói cái gì?

- Tôi....

Vừa ngay lúc đó điện thoại vang lên, Chí Minh giật vội lấy không cho Hạ Hương bắt máy.

- Alô.

- Cho tôi gặp Hạ Hương.

- Anh có lá gan thật không nhỏ, anh dám gọi điện đến tận nhà kiếm à? Anh có tin tôi sẽ báo cảnh sát tội anh quấy rối vợ người khác không? Anh là người đang nổi tiếng nếu sự việc mà vỡ lở thì lúc đó anh sẽ mất tất cả, nah không sợ sao?

- Tôi nói lại lần nữa, tôi muốn gặp Hạ Hương.

- Không được.

- Anh có giỏi thì đấu với tôi đừng có làm cái việc trẻ con ấy, liệu anh có thể giữ được cô ấy suốt đời không? Có bản lĩnh thì hãy giữ lấy cô ấy bằng chính tình yêu của anh chứ không phải bằng hành động hay sự thương hại của cô ấy.

Câu nói làm Chí Minh chao đảo, chàng quăng điện thoại xuống đất và đi vào trong như một kẻ mất hồn. Hạ Hương không biết Đinh Bảo đã nói gì với Chí Minh nhưng nàng cũng lượm lấy điện thoại.

- Alô....alô....

- Anh còn gọi đến để làm gì nữa? Chúng ta không phải đã nói hết rồi sao?

- Hạ Hương anh muốn gặp em.

- Gặp làm gì nữa, chúng ta không thể nào đâu.

- Anh biết nhưng anh muốn gặp em lần cuối.

- Không được đâu.

- Hạ Hương nếu em không đến thì em biết chuyện gì xảy ra rồi đấy, em hiểu quá rõ con người anh rồi còn gì. Em không muốn phải hối hận suốt đời chứ?

- Anh dọa em à?

- Hạ Hương, anh van em, cho anh gặp em lần cuối đi, rồi anh sẽ không làm phiền gì em nữa. Em coi như ban cho anh một ân huệ cuối cùng cũng được. Coi như em thương hại anh cũng được.

- Thôi được, ở đâu?

- Nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau. Anh chờ em.

Hạ Hương cúp máy rồi rón rén đi ra cửa để đến chỗ hẹn nhưng nàng không ngờ Chí Minh đứng ngay sau nàng từ rất lâu.

- Cô đi đâu đó?

- Em ra ngoài một chút.

- Mới vừa chia tay nhau thế mà đã chịu không nổi rồi sao? Không được.

- Em xin anh, em chỉ đi một lát thôi rồi em sẽ về.

- Hạ Hương, anh cũng xin em, em đừng gặp hán nữa có được không?

- Lần này sẽ là lần cuối cùng, em sẽ không gặp lại anh ấy nữa, anh cho anh đi được không anh?

- Không anh không tin, hấn nói vậy chỉ để em mềm lòng thôi, đừng tin lời hấn, đừng đi Hạ Hương.

- Chí Minh.

- Tôi nói không được là không được, cô bước ra khỏi căn nhà này nửa bước tức là cô muốn cắt đứt tình nghĩa vợ chồng trong hai năm nay của chúng ta.

- Anh Minh, tại sao anh lại thay đổi như vậy? Lúc trước anh đâu có nhỏ nhen như thế, Chí Minh lúc trước của em đâu rồi? Anh đã không còn là Chí Minh bao dung độ lượng ngày nào mà là một con người ích kỷ, anh ganh ghét với Đình Bảo.

- Phải tôi ghen tị với hấn đó, hấn đã có tất cả rồi sao lại còn phải giành vợ với tôi? Sao cô không đứng ở vai trò của tôi mà nghĩ, có thằng đàn ông nào chịu được cái cảnh kẻ khác hôn vợ mình trước mặt mọi người như thế. Cô thì xinh đẹp, trẻ trung, hấn thì lịch lãm, hào phóng. Tôi làm sao có đủ tiêu chuẩn mà đi so với hấn. Tôi sợ mất cô đến nỗi điên như loạn, không còn đầu óc, tâm trí gì để mà làm việc. Suốt ngày chỉ biết đi canh cộ Phải nhìn cái cảnh hai người lúc nào cũng quấn quýt bên nhau, tôi khó chịu đến nỗi cô có biết không? Chưa bao giờ Chí Minh tôi lại thâm hiểm như lúc này, vì một người đàn bà mà bỏ luôn cả sự nghiệp, tôi quả là thằng đàn ông thất bại.

- Anh Minh, em xin lỗi anh, nhưng em phải đi, lúc về em sẽ giải thích cho anh nghe tất cả. Hãy tin ở em.

- Được, cô đi luôn đi, tôi không muốn thấy mặt cô trong ngôi nhà này nữa.

- Anh thật nhẫn tâm.

Hạ Hương bật khóc và nằng chạy đi. Hôm nay Đình Bảo mặc bộ đồ mà lần đầu tiên hai người gặp nhau, chàng không khác hôm ấy là mấy chỉ có điều chàng không còn tươi cười như lúc trước. Nụ cười nghịch ngợm đôi lúc thật ngông nghênh nhưng cũng thật trẻ con và dễ mến. Hôm nay trời cũng mưa lất phất. Hạ Hương chạy vào, mái tóc rối vì nước mưa làm cho nàng có vẻ tiêu tụy đi, nàng ngồi xuống kế bên Đình Bảo. Chàng đưa cho nàng chiếc khăn tay lau mặt, cả hai ngồi bên nhau thật lâu mà không nói gì. Rồi chàng nở một nụ cười, nhưng là một nụ cười đầy mỉa mai cho số phận.

- Em biết không, hôm ấy sau khi nói chuyện với hiệu trưởng anh định đi về vì lúc đó cũng đã khá trễ, mọi người cũng đã về hết, vậy mà anh vẫn thấy có một cô gái vẫn chưa về. Thật lạ anh bỗng chùn chân lại khi nhìn thấy em. em ngồi thẩn thờ với những hạt mưa bay thật đẹp như một áng thơ Khi anh bước đến ngồi cạnh vậy mà em vẫn không thém đoái hoài tới nhìn xem anh là ai. Em không màng đến anh mà chỉ chăm chú nhìn những hạt mưa rơi. Mái tóc em bay theo gió làm lộ khuôn mặt thanh tú của em, không phấn son nhưng đẹp lạ thường. Em làm cho anh phải ngẩn người ra, lần đầu tiên anh bị một cô gái làm cho ngỡ ngàng như thế. Anh bắt chuyện với em, anh tin sự nổi tiếng của và cái vẻ bảnh bao sẵn có rồi em sẽ như các cô gái khác vây lấy anh. Nhưng anh đã lầm, em trả lời anh với thái độ hờ hững, tình nghịch, anh đã bị anh lừa dối chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó.

- Không đâu, em làm thế để che dấu đi sự rung động của mình đấy chứ. Em rất ngang bướng dù có thích nhưng em cũng không muốn để cho người khác biết nhất là những anh chàng bảnh trai như anh. – câu nói ấy làm cả hai cùng cười, rồi Hạ Hương nói tiếp. – Với cái vẻ hống hách kia em tin là anh muốn thấy em vây quanh anh như những cô gái kia, em quyết không để anh thực hiện kế hoạch ấy dễ dàng đâu.

- Thì ra là thế, vậy mà anh cứ tưởng hôm đó anh xấu lắm sao mà có một cô gái đứng trước anh.

- Cái đẹp thì ai mà lại chẳng thích, em cũng là người, cũng có cảm xúc chứ bộ.

- Hạ Hương, em có nói chúng ta đã bị cảm giác bề ngoài làm cho lầm tưởng. Không phải thế đâu Hạ Hương, có lẽ lúc đầu là thế nhưng thời gian sau này thì không. Anh thích em chứ không phải thích vẻ bề ngoài của em. anh chưa từng, tán tỉnh người con gái nào, em là người đầu tiên đấy Hạ Hương ạ. Tiếc thật đáng lẽ ra chúng ta đã là một đôi uyên ương thật đẹp em nhỉ. Nếu có kiếp sau anh sẽ không để cho Chí Minh đến trước đâu, anh sẽ tìm em, anh sẽ công bố cho cả thế giới này biết là anh yêu em.

- Chuyện đời không như mình muốn đâu anh ạ.

- Hạ Hương, có câu này nah muốn hỏi em lại một lần nữa, có thật em không yêu anh không?

Hạ Hương ngập ngừng nhưng nàng quyết định sẽ không thể để Đình Bảo mơ mộng về mối quan hệ này nữa. Phải làm cho chàng bỏ ý định, chàng phải quên nàng để có cuộc sống mới. Hạ Hương đành phải dối lòng dù rất đau khổ.

- Không, chưa hề yêu và sẽ mãi mãi không yêu.

Đình Bảo cười rất đắc ý làm Hạ Hương thất vọng.

- Sao anh lại cười?

- Vì anh mãn nguyện, anh biết là em đang nói dối. Như vậy thì anh thấy cũng đã đủ rồi. Anh kêu em ra đây là để từ giã.

- Anh đi đâu?

- Đâu cũng được.

- Cám ơn anh.

- Sao lại cám ơn anh?

- Cám ơn anh đã đem đến cho em những giây phút thật khó quên.

- Vậy thì anh cũng phải cám ơn em.

- Có lúc em oán trách ông trời tại sao lại cho chúng ta gặp nhau để phải nuối tiếc nhưng bây giờ thì em nghĩ khác. Em phải cám ơn trời đã ban cho chúng ta một kỷ niệm đẹp, có lẽ như vậy mà hay, chúng ta sẽ luôn nhớ về nhau.

- Ừ, thôi anh đi đây.

- Tạm biệt, chúc anh sẽ tìm gặp bến bờ hạnh phúc của mình.

- Không anh đã từng được hạnh phúc và anh không muốn làm phai mờ hình ảnh đẹp ấy.

- Đình Bảo, anh có thể hứa với em một điều cuối cùng được không?

- Em nói đi.

- Hãy tìm một người khác tốt hơn em, em muốn anh được hạnh phúc, quên em đi, như thế thì ở đây em mới thấy lòng mình được nhẹ nhõm.

- Thế thì anh sẽ không để cho em được yên lòng.

- Đình Bảo.

- Thì cũng phải chờ tình yêu đến mới được chứ, nhưng mà điều kia thì anh không thể hứa. Anh sẽ không thể nào quên được em Hạ Hương ạ.

- Em cũng thế.

- Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Bóng Đình Bảo khúat dần trong màn đêm, cảnh cũ còn đây mà người xưa đâu rồi. Hạ Hương thấy lòng mình mang nặng một nỗi buồn, nàng như vừa đánh mất một cái gì đó thật quý giá. Bất giác Hạ Hương thở dài. Chuông đồng hồ điểm đã mười hai giờ rồi sao? Có lẽ giờ này Chí Minh đang chờ nàng ở nhà. Mọi chuyện cũng đã qua, hãy xem như là một giấc mộng đẹp, Hạ Hương nói thầm với lòng mình như thế. Điều quan trọng với nàng bây giờ là Chí Minh, là hạnh phúc của hai người, là đứa con đang tượng hình trong bụng nàng. Đã đến lúc nàng phải trở về vai trò một người vợ, một người mẹ.

Chương 10

Căn nhà không thấp đèn trông thật âm u, Hạ Hương bước vào bật đèn lên thì thấy Chí Minh đang say túy lúy với chai rượu trên tay, chàng nhìn nàng cười buồn.

- Sao, đi chơi vui vẻ không? Ờ mà cần gì phải hỏi tất nhiên là sẽ vui vẻ hơn ở với thằng già này rồi.

- Anh say quá rồi, để em đưa anh vào trong nghỉ.

- Tôi không say, tôi tỉnh hơn bao giờ hết. Sao cô không đi luôn đi, cô đã dứt khoát với tôi lúc nãy rồi mà. Cô về đây làm gì? Tôi không cần. À thôi tôi biết rồi. Tôi long trọng báo cho cô một tin mừng, hôm nay tôi chính thức buông tha cho cô, cô có quyền đi đâu cô muốn, làm gì cũng được. Tôi sẽ không cản trở cô nữa. Cô và hắn có thể chính thức sống với nhau rồi đó.

- Anh nói tầm bậy gì vậy?

- Tôi không nói bậy, tôi sẽ không làm vật cản trở tình yêu và tương lai của cô. Tôi biết hắn là con trai chủ tập đoàn kinh doanh địa ốc có tiền ở đây. Cô sắp trở thành vợ tỉ phú rồi đấy. Chúc mừng nha....ha....ha....sướng quá nhỉ, ở lầu vàng gác tía bên cạnh anh chồng trẻ....ha....ha....sống cuộc sống của một mệnh phụ. Bỏ đi, bỏ tất cả đi, phải tập để sống một cuộc sống giàu sang đi.

- Anh Minh, anh coi em là hạng đàn bà tráo trở, hám danh sao? Anh nói thế không sợ em buồn sao?

- Buồn? Vui chứ sao lại buồn, tôi nói không đúng sao cô khóc?

- Anh Minh em xin lỗi anh, nhưng em đã... - Đừng, tôi biết cô nói gì, làm ơn đừng nói, tôi sẽ không chịu được đâu. Tôi là thằng đàn ông hèn yếu, tôi sẽ không chịu đựng được câu nói kia của cô đâu. Tôi đã trả tự do cho cô rồi thì cô hãy đi đi, đừng thương hại cho tôi nữa.

- Em không đi đâu hết, em là vợ anh, em phải ở bên anh.

- Phải ở? Trách nhiệm à? Tôi không cần như thế, tôi tự lo cho mình được. Hãy dành tình yêu ấy cho người mà em yêu, đi đi, đi đến với người em cần.

- Anh Minh, anh đừng giầy vò em nữa, em đã....

- Thôi, đừng nói gì nữa, có lẽ vì tôi mà cô không nở ra đi, được tôi đi để em thu xếp.

- Anh Minh, anh Minh ơi sao anh nỡ nói với em những lời như thế hả anh?

Cả tuần liền sau đó Chí Minh ở luôn trong khách sạn để khỏi phải nhìn thấy sự vắng lặng của căn nhà khi không có Hạ Hương. Giờ nàng đã đi chưa hay nàng đang chờ tả Có lẽ là nàng đã đi. Nỗi nhớ ngày một giày vò chàng, chàng lấy hết can đảm trở về nhà. Bước vào căn nhà vắng lạnh, như đã lâu lắm rồi không có ai ở. Sự tuyệt vọng chiếm lấy chàng. Chí Minh mệt mỏi bước vào phòng sau một tuần xa vắng, chàng nằm ngã xoài ra giường, đối diện chàng là tấm ảnh cưới. Hạ Hương thật tinh khôi torn gchiếc sore trắng ngần, nàng đẹp một cách thánh thiện. Chí Minh cảm thấy hối hận với những lời nói với Hạ Hương, bỗng chàng thấy bức thư Hạ Hương để lại cho chàng trên bàn phấn của nàng.

“ Anh Minh!

Em biết anh giận em vô cùng, những lời giải thích của em giờ đây chỉ là vô nghĩa. Có lẽ anh không muốn nhìn thấy em nữa. Em xin ra đi để trả lại sự tự do cho anh. Em xin lỗi về những gì em đã gây ra nhưng xin anh hãy tin một điều là em yêu anh, mãi mãi yêu anh. Anh là người chồng tuyệt vời mà không người đàn ông nào có thể thay thế được anh trong trái tim em. Khoảng thời gian sống với anh là khoảng thời gian vui vẻ nhất suốt cuộc đời của em. Cám ơn anh đã cho em có được khoảng thời gian hạnh phúc ấy. Em đã ký vào đơn ly hôn, nếu muốn chấm dứt mối quan hệ này thì anh hãy ký vào đó. Chúc anh hạnh phúc.

Hạ Hương.” Lá thư rơi xuống đất, Chí Minh không còn tin vào mắt mình được nữa, đây có phải là sự thật. Chàng có hờn giận nàng thật nhưng chàng không muốn đi đến bước đường cùng như thế này. Đơn ly hôn còn đó, cả người chàng như tê dại, không cần suy nghĩ Chí Minh xé ngay tờ đơn bên cạnh. Chàng chạy ngay đến học viện tìm Đình Bảo nhưng người ta nói Đình Bảo đã xin thôi dạy từ tuần trước. Chàng chạy đến phòng trà của Đình Bảo thì phòng trà này cũng đã được sang chủ vào tuần trước. Có lẽ nào Hạ Hương đã đi cùng Đình Bảo, Chí Minh gạt ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Lá thư vẫn còn đó, lời yêu thươngnàng còn trao chàng kia sao nàng có thể bỏ đi với Đình Bảo được. Chàng không tin, chàng vội chạy về gọi điện về Việt Nam cho ba mẹ Hạ Hương, sợ họ lo lắng nên chàng vờ hỏi han và biết được Hạ Hương không ở Việt Nam. Sự tuyệt vọng một lần nữa đến với chàng, lần này thì chàng có thể khẳng định Hạ Hương đã bỏ đi cùng Đình Bảo, đến một nơi nào đó, có lẽ giờ này họ đang hạnh phúc bên nhau.

NỬA NĂM SAU.

Dinh dong...dinh dong... - Cậu có bưu phẩm, xin ký nhận giùm vào đây.

- Vâng, cám ơn bác.

- Không có chi.

Sau nửa năm sống trong đau khổ và men rượu, vết thương lòng của Chí Minh đã dần hồi phục, chàng đi làm lại và làm một cách hăng say Chàng lao đầu vào công việc để quên đi Hạ Hương, nhưng khi trở về nhà thì hình ảnh Hạ Hương chạy ra ra vào, lảng xảng trong bếp lo cơm cho chàng nay còn đâu. Chàng mở bưu phẩm xem ai đã gửi cho mình, ngạc nhiên hơn khi người gửi bưu phẩm là Đình Bảo và người nhận là Hạ Hương. Chí Minh cảm thấy tức giận, họ đã được sống bên nhau, họ có lỗi với chàng như thế mà còn gửi bưu phẩm này trên trọc sự cô đơn của chàng hay sao? Cơn giận càng dâng cao hơn khi trong bưu phẩm là quần áo của trẻ sơ sinh, một bộ nam, một bộ nữ. Sự giận dữ thúc dục chàng mở lá thư kèm theo bưu phẩm.

“Hạ Hương!

Nếu anh tính không làm thì cũng đã gần đến ngày em sanh rồi phải không? Em đã siêu âm chưa? Là con trai hay con gái vậy? Anh thì đang ở bên Pháp, cuộc sống ở đây cũng tạm được. Anh không còn đi hát nữa mà đang là một giáo sư dạy Mỹ thuật. Anh báo cho em một tin này, anh vừa quen một cô gái, cô ấy là học trò của anh. Có một điều rất lạ, cô ấy rất giống em, từ tính tình đến vóc dáng. Nhưng tội anh chỉ mới là bạn vì anh vẫn chưa thể quên em anh không muốn lừa gạt tình cảm của một cô gái trong sáng như thế, nhưng em yên tâm, anh đã hứa thì anh sẽ làm. À anh quên nói cho em biết là đã không còn đi hát nữa anh không muốn hát vì với anh việc ấy bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì khi người con gái anh yêu đã không còn bên anh nữa. Những lời yêu thương kia chỉ càng làm tim anh đau nhói. Xin lỗi anh đã nhắc lại chuyện cũ làm em khó xử nhỉ? Chí Minh thật hạnh phúc. Anh không ngờ một người như anh lại thua anh ấy trên tình trường, thật khó đoán trước điều gì em nhỉ. Trong tình yêu không thể nói ai giỏi hơn ai mà phải nói đến duyên phận. Anh và em có duyên nhưng không có nợ. Chí Minh thật may mắn, anh ấy đến trước anh nếu không thì chưa chắc anh ấy thắng được anh, nếu nói đúng hơn anh ấy may mắn có được người vợ chung thủy như em. Ô anh xin lỗi anh lại nhắc đến chuyện xưa nữa rồi. Sao anh lại cứ hay nhắc mãi cái chuyện đau lòng ấy nhỉ. Mong rằng lá thư này Chí Minh không thấy, nhưng mà anh ấy có đọc được cũng chẳng sao. Anh ấy lại càng phải vui cho sự chiến thắng của mình chứ. Anh ở bên đây tình cờ đi ngang qua một gain hàng trẻ con, nhớ đến em, anh liền vào chọn quần áo trẻ con. Anh không biết em sinh con trai hay con gái nhưng vì thấy hai bộ đồ này đều rất dễ thương nên anh mua đại. Nếu đứa con đầu là con trai thì anh chúc hai người sẽ có thêm một bé gái nữa. Nếu còn có dịp gặp lại em có thể cho phép anh, à mà phải xin phép cả hai người chứ. Không biết anh có vinh dự được làm cha nuôi của con em không? Nếu nó là con gái chắc nó sẽ rất đẹp vì giống em, thế thì sẽ khổ dài cho bọn con trai. Có thể sau này sẽ có thêm một anh chàng như anh nữa. Anh thì không mong muốn điều đó lặp lại một lần nữa với bọn trẻ. Anh nói nhiều quá phải không Hương? À anh quên, anh báo cho em biết thêm một tin vui, em có còn nhớ bức tranh em vẽ cảnh chúng mình trong lần đầu gặp nhau không? Anh mua nó từ một người bạn, sao em lại bán nó? Em không lưu luyến một chút gì về những kỷ niệm đầu tiên ấy sao? Anh thì không nghĩ vậy, chắc có lẽ có một lý do khác. Có gì xảy ra với em sao? Nếu có thì hãy nói cho anh biết, anh sẵn sàng giúp em như những người bạn của nhau. Anh đã đưa bức tranh đi tham gia cuộc thi Mỹ thuật ở Pháp. Em biết không, bức tranh đoạt giải nhì. Như thế thì em có đủ tư cách mở một buổi triển lãm tranh cho riêng mình. Đây là địa chỉ của anh nếu có thời gian thì viết thư cho anh, cho anh biết cuộc sống của em ra sao. Thôi anh xin dừng bút tại đây. Em nhớ giữ gìn sức khỏe. Chúc em mẹ tròn con vuông và mãi mãi hạnh phúc.

Kể đến sau.

Đình Bảo.” Hạ Hương không cùng đi với Đình Bảo sao? Nàng đã có con với ta sao? Chí Minh bàng hoàng trước là thư của Đình Bảo. Nếu không đi cùng Đình Bảo vậy nàng giờ đang ở nơi đâu? Chí Minh vội nhắc ống nghe gọi ngay về Việt Nam nhưng không ai bắt máy, chàng gọi như vậy liên tục nhưng vẫn không có ai ở nhà. Lòng sôi như lửa, ở Canada này Hạ Hương nào có quen ai, không tiền bạc nàng sống ở đâu trong nửa năm qua Nàng có trở về Việt Nam không? Nhưng nàng trở về đó bằng cách nào khi trong người không có một đồng một chữ. Mặc kệ Chí Minh chạy ra sân bay đón chuyến bay sớm nhất về Việt Nam. Trong dạ cứ thấp thỏm không yên, Chí Minh lo sợ Hạ Hương có bề nào thì không chỉ mất nàng mà còn có cả đứa con chưa tượng hình trong bụng nàng nữa. Chí Minh tự day nghiến bản thân, chàng là một người đàn ông vô trách nhiệm, chàng chỉ biết oán trách, chỉ nghĩ đến bản thân, chàng không tin tưởng tình yêu Hạ Hương dành cho chàng. Chàng chỉ biết ghen tuông, nghi kị...ngay cả Đình Bảo tuy không được Hạ Hương chấp nhận mà vẫn biết quan tâm, chăm sóc cho đứa con trong

bụng nàng. Còn chàng? Chàng là chồng, là cha của đứa bé mà hờ hững vô tâm không hay biết. “Hạ Hương ơi, giờ em ở đâu? Mất em thì suốt đời này anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Anh sẽ theo em và con.” Vừa xuống máy bay Chí Minh chạy ngay đến nhà cha mẹ nàng. Căn nhà đã khóa cửa ngoài mọi người hình như đã đi hết. Suốt ruột Chí Minh chạy qua nhà dì Hạ Hương nhưng ở đây cũng không có ai cả, Chí Minh lại phải trở về nhà cha mẹ nàng. Chàng ngồi trước cổng hai tay ôm đầu với trăm ngàn thắc mắc và những điều không may mắn ám ảnh trong đầu chàng.

- Chí Minh.

- Mẹ.

- Sao con ngồi ở đây? Con về hỏi nào?

- Con chờ mẹ từ sáng đến giờ, Hạ Hương vợ con có về đây không mẹ?

- Có, nó đang ở trong bệnh viện đó.

- Bệnh viện? Cô ấy bị sao vậy mẹ? Đứa con, con của con sao rồi mẹ?

- Vào nhà trước đã hãy nói.

Mẹ nàng từ từ mở cửa ra, cả hai bước vào nhà, bà điềm tỉnh ngồi xuống ghế trong khi Chí Minh lòng đang cháy bùng lên vì lo lắng.

- Con uống chút nước đi.

- Mẹ Ơi, mẹ làm ơn nói cho con biết vợ con thế nào rồi mẹ?

- Sao giờ này anh mới về hỏi vợ con anh ra sao. Nó mà có chết chắc mồ đã xanh cỏ anh mới biết chắc.

- Mẹ đừng nói thế tội nghiệp vợ con mà mẹ.

- Anh cũng biết nghĩ đến con gái tôi sao? Lúc anh gọi về là tôi đã thấy nghi, kể đến tối đó Hạ Hương cầm vali về nhà thì tôi tin chắc thế nào hai đứa cũng đã có chuyện gì. Tôi hỏi nhưng nó chối, nó nói nhớ gia đình nên xin anh cho về thăm nhà. Qua mắt ai chứ làm sao qua mắt được bà già này, vợ đang bụng mang dạ chửa thì người chồng nào lại cho đi xa như thế mà không đi theo. Có hỏi thì nó nói anh bận phải nghĩ đến công việc của anh một chút. Thái độ bất thường đó làm tôi nghi ngờ, nếu có vậy đi nữa thì sao anh không hề gọi điện về hỏi thăm vợ ra sao, đã đến hay chưa,.....Chưa hết đôi lúc tôi thấy nó thút thít một mình nhưng tôi không muốn hỏi vì có hỏi thì nó cũng lại chối. Tôi có gọi qua bên đó cho anh mấy lần nhưng không gặp anh đâu cả. Đến hôm qua nó bị té phải đưa vào bệnh viện.

- Té? Vậy cô ấy sao rồi mẹ?

- Mẹ tròn con vuông, nó sinh con trai, nó giống anh như đúc.

- Mẹ có thể đưa con vào thăm vợ con được không mẹ?

- Khoan, anh phải nói cho tôi nghe anh và con gái tôi đã xảy ra chuyện gì rồi? Ấm ức không chịu được sáng nay tôi lại phải hỏi về anh một lần nữa nhưng nó không trả lời, cứ úp mặt vào gối mà khóc nức nở. Nó thương anh lúc nào cũng bênh vực cho anh đủ điều. Có gì thì vợ chồng từ từ đóng cửa bảo nhau, dù sao nó cũng đã có con với anh. Chuyện cãi cọ nhà nào mà chả có nhưng phải biết cách giàn xếp. Không muốn ở với nhau cũng được anh dẫn nó về đây mà trả cho tôi cũng được, con gái tôi, tôi nuôi nó nổi mà. Ngày anh rước nó ra sao mà lúc chia tay anh lại để nó đi như vậy, nếu không may có bề gì chúng tôi sẽ thế nào đây. Anh biết là mới sanh xong còn yếu lắm mà nó cứ khóc suốt đêm qua đến giờ không? – mẹ Hạ Hương vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt.

– Lúc trước chúng tôi thấy anh là một người có học thức lại nhã nhặn nên mới gả con gái cho anh. Chúng tôi tuy nghèo thật nhưng cũng không vì thế mà bán con. Biết nó thế này tôi sẽ không cho nó lấy chồng sớm đâu.

Câu nói của mẹ nàng như xát muối vào tim chàng, biết được Hạ Hương đau khổ vì chàng như thế chàng cũng đau xót không kém mẹ nàng. Chí Minh quỳ xuống tạ tội cùng người.

- Mẹ Ơi, trăm ngàn lỗi lầm là do con. Con nhỏ nhen, ích kỷ, con đã không đem lại hạnh phúc cho Hạ Hương mà còn làm nàng phải khổ vì con. Muốn đánh muốn chửi gì mẹ cứ đánh cứ chửi thẳng con rồi bắt hiểu này. Hạ Hương chấp nhận lấy con làm chồng là phước của con thế mà con không biết mà ỏn ốỉ xử không tốt với nàng. Mẹ Ơi, con hối hận quá mẹ, hãy đánh con chửi con cho con nhẹ bớt tội lỗi của mình.

- Tôi đánh anh chửi anh để làm gì, tôi chỉ muốn nói cái sai cái đúng cho anh tự kiểm điểm lại bản thân mình. Người anh phải xin lỗi là Hạ Hương chứ không phải tôi. Thôi đứng dậy mà vô thăm nó, tôi biết là nó nhớ anh lắm.

- Vâng, con cảm ơn mẹ.

Chí Minh cùng bà Lâm vào bệnh viện, ruột gan chàng cứ rối bời, chàng mong được gặp Hạ Hương xin nàng tha thứ nhưng không hiểu sao bước chân chàng mỗi lúc một nặng nề. Chàng xin mẹ vợ được đi thăm con trước, hiểu được ý của chàng bà đồng ý. Chàng thì đi thăm con trai còn bà thì vào gọi chồng và Hạ Thu về cho Chí Minh và Hạ Hương nói chuyện được tiện hơn. Chí Minh đứng nhìn đứa con mà lòng vui khôn siết, giờ thì chàng đã biết cái cảm giác được làm cha Chàng vui sướng nhìn đứa bé đang nghịch chiếc khăn lông đang quấn ngang người. Hình ảnh ấy làm chàng nhớ đến Hạ Hương, Hạ Hương đã thật vất vả, suốt chín tháng mang nặng đẻ đau thế mà chàng lại không có bên cạnh nàng. Càng bước đến gần phòng Hạ Hương chân chàng càng lúc càng nặng trĩu. Mở cửa ra Chí Minh thấy Hạ Hương đang thúc thít khóc, nàng vẫn còn khóc sao? Chàng bước đến vịn nhẹ vào vai Hạ Hương.

- Con nói con không sao mọi người cứ về đi, con muốn ngủ một lát.

- Anh đây Hạ Hương.

Hạ Hương quay lại với gương mặt xanh xao, hốc hác, đôi mắt vẫn còn ngấn lệ. Chàng nghĩ Hạ Hương sẽ ôm chầm lấy chàng sau hơn nửa năm thương nhớ nhưng nàng quay vội đi nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

- Anh còn đến đây làm gì?

- Đến thăm em và con.

- Con? Nó không phải con anh, nó không có cha nó đã từ bỏ nó từ khi nó còn nằm trong bụng kia.

- Em còn giận anh đến thế sao Hạ Hương?

- Tôi làm gì có tư cách trách anh cơ chứ.

- Thà em mắng anh chửi anh còn đỡ hơn chứ đừng hành hạ nhau như thế.

- Anh cũng biết đưa lòng sao? Lúc trước anh nói với tôi những lời còn cay đắng hơn thì sao? Hai năm chung sống mà ngay cả một chút niềm tin với tôi anh cũng không có thì còn gì với nhau nữa.

Chí Minh quỳ xuống trước mặt Hạ Hương nhưng nàng lại quay mặt đi chỗ khác. Chàng đau lòng khôn siết, chàng đập đầu vào cạnh giường tự trách mình.

- Anh là thằng chồng tồi, một thằng chồng khốn nạn, một thằng chồng vô trách nhiệm. Anh chỉ biết nghĩ đến bản thân, ghen tuông một cách mù quáng. Uống công cho anh có ăn có học mà xử xử như một kẻ vô loại. Anh không biết mình đang hạnh phúc. Anh là đồ ngốc, đồ ngốc Hạ Hương ạ. Anh chết đi để khỏi phiền lụy cho em nữa.

- Anh Minh, anh đừng làm thế. - Hạ Hương nhảy xuống quỳ bên cạnh Chí Minh can gián.

- Mặc kệ anh, có chết cũng đáng tội anh, đừng thương xót cho thằng hồng công tội tệ này.

- Đừng làm thế mà anh, anh mà có bề gì thì em và con biết tính sao?

Hạ Hương nói trong nước mắt, nàng lấy tay sờ lên trán đang chảy máu của Chí Minh. Chí Minh nhìn vợ lòng đầy hổ thẹn.

- Hạ Hương, sao em khờ thế, nếu em chọn Đình Bảo có lẽ em sẽ rất hạnh phúc hơn là ở với một kẻ ích kỷ như anh. Anh không làm được gì cho em ngoài làm cho em phải khóc và đau lòng.

- Sao anh lại nói vậy, anh không nhớ trước kia nh cũng đã làm quá nhiều cho em rồi hay sao?

- Em tốt với anh như vậy mà anh lại....anh thật không đáng làm chồng của em, Hạ Hương ạ.

- Sao lại không đáng, em rất hạnh diện vì được làm vợ của anh.

- Hạ Hương.

Chí Minh ôm chầm lấy vợ, sao Hạ Hương lại hiền hoà, nhân hậu đến thế mà chân lại nhẵn tâm tổn thương trái tim bé bỏng của nàng.

- Hạ Hương, anh có lỗi với em nhiều quá. Mà sao em về được đây, làm sao em có tiền?

- Lúc đầu em cũng không nghĩ sẽ trở về đây. Anh bỏ đi suốt, em buồn cũng bỏ đi lang thang khắp nơi, có lúc em định nhảy xuống sông chết cho rồi. Không có gì đau khổ bằng bị người mình thương yêu ruồng bỏ nhưng rồi em lại nghĩ để con chúng ta Em không có quyền trời bỏ việc đến với thế giới này của nó. Em đã đem nó đến đây thì em phải có trách nhiệm, em đã làm mẹ, em không thể suy nghĩ nông cạn được. Thế là em bỏ ý định ngu xuẩn đó nhưng em không thể trở về nhà được, những lời hờn trách của anh vẫn còn văng vẳng bên tai em. Anh không còn yêu em, anh không còn muốn nhìn thấy em và cũng sẽ chẳng tha thứ cho em nữa. Cũng may là em còn những bức tranh, em đã cắn răng mang chúng đi bán để kiếm chút ít tiền cùng với số tư trang trên người em đã đủ tiền mua vé về Việt Nam. Em không dám nói việc chúng mình giận nhau cho ba má biết, em sợ ba má lo lắng.

- Khổ cho em quá, anh thật tồi tệ mà.

- Đêm đó em muốn nói với anh là em đã có mang được ba tháng nhưng anh đã cướp lời em. Anh không muốn nghe dù bất cứ một lời nói nào của em. Anh giận em đến thế sao?

- Không, anh chỉ giận mình thôi. Anh chưa hề giận em bao giờ Hạ Hương ạ. Anh giận anh đã cưới em, đáng lẽ ra em phải có được một người chồng xứng đáng hơn.

- Anh Minh, anh coi thương em vậy sao?

- Không anh chỉ...phải chi em có được người chồng như Đình Bảo có lẽ em sẽ hạnh phúc hơn lấy anh.

- Em không muốn nghe nữa, anh nói thế thì coi như vẫn không tin vào em. vậy thì chúng ta nên kết thúc ở đây. Anh hãy về đi.

- Hạ Hương, anh xin lỗi, ý anh không phải vậy Hạ Hương ời. Anh yêu em, anh sợ mất em hơn bất cứ thứ gì. Vì nỗi sợ ấy, nó tạo cho anh mặc cảm, sự tự ti, hại người, hại chính mình. À, Đình Bảo có gửi cho em lá thư.

- Em cầu mong anh ấy sẽ được hạnh phúc.

- Anh cũng hy vọng thế.

Chí Minh lấy lá thư từ trong túi áo ra đưa cho Hạ Hương, nàng đọc xong gấp lại và nhìn Chí Minh cười, một nụ cười hạnh phúc mà không phải ai cũng dễ dàng có được ngay cả chính nàng và Chí Minh.